

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ŞİMDİ DEVİRİM ZAMANI

• Kürt
Ulusuna
Kendi Kaderini
Tayin Hakkı

• G-20
Aynasında
Çöküş
Yansımaları

• Ayağa
Kalktı
İstanbul

• Ölüm
Yürüyüşü

• Dövüşenler
Anlatıyor

KAPİTALİSTLERİ
İNLERİNDEN
ÇIKARTMAYALIM!

DÖB

MEZARLIKÇILAR
SBAŞINA!

Öğrenci Birli

BİREYSEL BANKACILIK

GİRİŞİMCİ BANKACILIK

1995

SEKİZEK

DÖB
meji Öğrenci

MÜCADELE
BİRLİĞİ

EMEKÇİ
HAKKARI
PARTİSİ

genglik

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

Egemenliği Sürdürme Yöntemleri

“Kürt sorunu” Türkiye’nin burjuva güçleri arasında hararetle bir şekilde tartışılıyor. Bu tartışmaya katılmayan burjuva çevre kalmadı. “Kürt sorunu” üzerine burjuva tartışmalar, genel değerlendirme aşamasından çıkıp “çözüm” aşamasına gelmiştir. “Çözüm” gündeme gelince, her burjuva çevre kendi önerilerini ortaya koymaya başladı. Çeşitli burjuva kesimler, kendi aralarında “çözüm” konusunda henüz ortak bir sonuca ulaşmış değil. Aralarındaki gürültü bundan kopuyor.

Burjuvazi “Kürt sorunu”nu çözebilir mi? Türkiye burjuvazisinin amacı Kürt ulusal sorununu çözmek değil Kürdistan’ın devrimci hareketini tasfiye etmektir. Birleşik devrimin baskısından kurtulmaktır. Ulusal sorunun özü, ezilen ulusun ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkını kapsar. Türkiye’nin egemen güçleri, ulusal sorunun tam da bu politik özünü yadsıyorlar. Onlar sadece, devrimin sonuca doğru ilerlemesini önlemek için sınırlı, güdük ve denetimli ödünler vermekle yetinmiyorlar. Daha sonra güçler dengesi kendi lehlerine değişir değişmez, verdikleri ödünleri geri almak üzere. Böylelikle, verecekleri tavizlerin kendi egemenliklerini güven altına almaya yönelik olduğu açığa çıkıyor.

Türkiye burjuvazisi, Kürt ulusal sorununu çözemeyeceğine göre, yapılan tüm tartışmalar, aslında, Kürt halkı üzerinde egemenliklerini sürdürme yöntemlerine yöneliktir. “Kürt sorunu”nun “çözümü”nde en ileri şeyi söyleyenlerin bile gerçek amacı, ezilen Kürt halkı üzerinde egemenliğin en iyi nasıl devam ettirileceğine dairdir. Bu, çok önemli noktadır ve tüm burjuva tartışmaların politik özüdür. Daha genel bir hedefi ise Türkiye ve Kürdistan halklarının birleşik devrim tehdidinden kurtulmaktır. Bunun dışında burjuvaziden başka birşey bekleyenler sadece kendilerini aldatmış olurlar.

Burjuva çevrelerin bir kesimi klasik yöntemde ısrar ederken, daha geniş bir kesimi

miyse Kürt halkına çok sınırlı ödünler vererek ezilen halkın kendi isteğiyle, Türkiye’nin ulusal egemenliğini kabul etmesinin daha doğru olacağı görüşünde. Onlar bunu, “demokrasi” ve “insan hakları” adına ileri sürseler de, bunun sınıfsal özü, Türkiye burjuvazisinin egemenliğini korumaktır. Onlar, Kürt halkı üzerinde, eskisi gibi egemenlik sürdüremeyeceklerini çok iyi biliyorlar.

Sınıfsal Mücadele Öne Çıkıyor

Kuzey Kürdistan’da egemen üretim biçimi, kapitalizmdir. Kürt ulusu, ulusal oluşumunu ve gelişimini kapitalizmin zeminleri üzerinde gerçekleştirmiştir. Modern burjuva gelişmeye bağlı olarak, modern bir ulus ortaya çıkmıştır. Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin ilk çıkışında kendisini, önceki kurtuluş mücadelelerinden ayırmak için modern kurtuluş hareketi olarak tanımlaması, Kürdistan’ın bu burjuva gelişiminden ileri gelmektedir.

Emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlık kapitalizmin doğasında var. Burjuva üretim ilişkileri geliştikçe temelindeki bu karşıtlık da gelişir ve olgunlaşır. Modern burjuva toplumun sınıf savaşları, bu temelde ortaya çıkar ve ilerler. Kürdistan ulusal devrimci hareketinde de sınıfsal yön vardır ve bu yön şimdi daha bir öne çıkıyor.

Kürdistan’da kapitalizmin egemen olması ve bunun sonuçlarının yarattığı nesnel maddi koşullar nedeniyle, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi iç içe geçmiştir. Hareketin ulusal yönü belli bir dönem öne çıksa da, asıl gelişen ve tayin edici olan yön, sınıfsal mücadele yönüdür. Bugün hareketin sınıfsal yönü daha baskın gelmektedir. Dolayısıyla, işçi sınıfının hareketteki devrimci rolü ve önderliği bariz olarak kendini gösteriyor.

Kürt özgürlük hareketinin, sosyalizme yönelerek hedefine ulaşacağı biçimde bir bilinç, halk kitleleri arasında giderek egemenlik kazanıyor. Sınıfsal (toplumsal) kurtuluş, yani sosyalizm hedefi önümüzdeki süreçte hareketi daha fazla etkisi altına alacaktır.

Kürdistan’da kapitalizmin ve sınıf savaşımının gelişimiyle birlikte, proletaryanın sınıf savaşımının yanında, sosyalizm bilinci ve sosyalizm mücadelesi de gelişme gösterdi. Sosyalizmin bir düşünce, bir politik hareket olarak Kürdistan’da gelişmesi uzun bir zaman öncesine dayanıyor. Türkiye’deki sınıf savaşımı ve sosyalist mücadeleye paralel, onunla etkileşim içinde, sosyalizm fikirleri Kürdistan’da belli bir etkinlik kazandı. Öyle ki Kürdistan’da ortaya çıkan tüm ulusal hareketler, şu veya bu biçimde sosyalizmden etkilendiler. Bu etki UKH içinde gitgide derin bir kök saldı.

Ezilen Ulus Değil Ezen Ulus

Güven Vermelidir

Ezen-ezilen ulus ilişkisi ele alınırken, her şey tersine çevriliyor. Egemen ulus olan Türk ulusunun ezilen bir ulus olan Kürt ulusuyla ve onun politik hareketiyle bir “anlaşma”ya varabilmesi için, ezilen ulusun, egemen ulusa güven vermesi gerektiği ileri sürülüyor. Egemen ulus, egemenlik altındaki ulusa bu yönde bir baskı uyguluyor.

Eğer egemen ve ezen ulusla, ezilen ulus arasında “birlik” sorunu yeniden ele alınacaksa, burada güven vermesi gereken ezilen ulus değil, ezen ulustur. Ezilen halklar için zindandan başka birşey olmayan bir yerde, halklar arasında bir güven oluşmasının ilk koşulu ezilen halkların bu zindandan kurtulmalarıdır. Ezilen bir halk ancak eşit ve özgür koşullarda o güne dek kendisini ezmiş olan bir halka güven duyabilir. Bu koşullar sağlanmadıkça iki halk arasında herhangi bir güven oluşması sözkonusu olmaz.

İki halkın yeni bir birlik oluşturması için öncelikle, bu birliğin, zoraki bir birlik değil, eşit ve gönüllü bir birlik olması gerekiyor. Gönüllü ve eşit bir birliğin oluşması için ön koşul ezilen ulusun -burada sözü edilen Kürt ulusunun- ayrılıp kendi bağımsız devletini kurma hakkını tanınmasıdır. Halklar arasındaki birleşmenin gönüllü ve özgür olabilmesi için, birliğin ayrılma özgürlüğünü de içermesi gerekiyor.

Ezen ve egemen ulus olan Türk ulusu tüm bu koşulları yerine getirebilir mi? Böyle birşeyi kesinlikle kabul etmeyeceği açıktır. Bu durumda ezen ve ezilen ulus ilişkisi değişmeyeceğinden varılacak herhangi bir “anlaşma” bugünkü ilişki biçimini ve varolan durumu temelde değiştirmeyecektir.

Halklar arasındaki bir birliğin gönüllü, eşit ve özgür bir birlik olması için sermaye egemenliğinin devrilmesi gerekiyor. Bununla birlikte Marksist-Leninistler, ne kadar zayıf bir olasılık olsa da, ezilen ulusun sermaye egemenliğinin devrilmesinden önce ayrılma

olasılığını kabul ederler. Böyle bir olasılığı kabul ederler, UKKTH (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı) ilkesini koşulsuz olarak tanırlar ve her iki ülkeyi kapsayan birleşik devrimin zaferi için mücadele verirler.

Ezilen halkları baskı altına alan ve onların özgürlüğünü engelleyen aynı egemen güç, ezen ulus halkını da baskı altına alıyor ve özgürlüğünü engelliyor. Halkları ezen ve sömüren düşman aynı ve ortaktır. Kürt halkının ve Türkiye halklarının ortak düşmanı, egemen burjuva güçlerdir ve onların devletidir. Bundan dolayı bu topraklarda yaşayan bütün halkların kurtuluşlarının koşulu, aynı ve ortak düşmana karşı ortak mücadele vermektir, birleşik devrimi zafere götürmektir.

Uluslara Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı Öne Çıkarılmalı

Kürdistan Ulusal Hareketi, Türkiye halklarıyla birlik yapma yönünde bir eğilim, görüş ve yönelim ortaya koydu. Bu, ezilen ulus sosyalistlerinin ortaya koyması gereken bir yaklaşımdır. Eğer ezen ulusun sosyalistleri de Kürt ulusunun ayrılıp kendi bağımsız devletini kurma hakkının tanınması yönünde bir ajitasyon yaparsa, o zaman, halkların enternasyonal ve eşit birliği için bir zeminin oluşması sağlanmış olur.

Kürdistan ulusal hareketinin burada eleştirileceği yön egemen ulusla yapılması düşünülen bir anlaşmanın, Kürdistan'ın ilhaknya son vermemesi, tam hak eşitliğine dayanmaması, Kürt ulusunun ayrılma hakkını içermemesidir. Kendini bazı kültürel haklar ve sınırlı politik haklarla bağlamasıdır. Bu UKKTH değildir ve olamaz. Böyle bir sonuç Kürt halkına özgürlük getirmez. Bu durumda UKH'nin yapması gereken şey özgürlük mücadelesini sonuna dek götürmek ve birleşik devrimi öne çıkarmaktır.

Kürdistan ulusal hareketi Türkiye halklarıyla birlik yapma yönünde bir eğilim ortaya koymuşken, eğer Türkiye sosyalist hareketi tam da enternasyonal bir tavır anlamına gelen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı yönünde bir ajitasyon yapmazsa, sosyal-şoven bir konuma düşer. Asıl eleştirilmesi gereken UKKTH ilkesine bağlı kalmayan Türkiye sosyalist hareketi içindeki sosyal-şoven eğilimlerdir. Çünkü sosyal-şoven eğilimde olanlar Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına çeşitli şartlar getiriyorlar. Enternasyonalist sosyalistler ise UKKTH'yi koşulsuz olarak benimsiyorlar ve UKKTH'nin özü olan ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkını sonuna dek savunuyorlar. Enternasyonalist sosyalistler yalnızca leninist UKKTH ilkesini genel düzeyde savunmakla kalmıyor, bütün günlük mücadelesi içerisinde, bu yönde

bir ajitasyonda bulunuyorlar.

Bir Çözümlemeye Dayanmadan

Türkiye sosyal-reformist ve oportünist hareketlerinin, ulusal sorun üzerine görüş ve önerileri, Kürdistan'ın tarihinin ciddi bir araştırmasına, ciddi bir teorik çözümlemeye dayanmıyor. Bu yüzden temelsizdir, bilimsel değildir.

Sorun Marx'ın ve Lenin'in UKKTH konusunda ortaya koydukları enternasyonalist sosyalist ilkeleri ezberlemek değil; bu ilkelere bir ülkenin somut şartlarına uygulamaktır. Bu ise sözkonusu ilkelerin uygulanacağı ülkenin şartlarını bilmeyi gerektirir. Ciddi, bilimsel bir araştırma yapılmadan da bir ülkenin somut koşulları hakkında bir fikir ortaya konulamaz.

Bu açıdan bakıldığında reformist ve oportünist hareketlerin Kürdistan üzerine hiçbir ciddi ve bilimsel incelemelerinin olmadığı ve bir tahlillerinin bulunmadığı görülebilir. Kürdistan hakkında ortaya konulan görüşler ise şurdan burdan alınmış eklektik görüşlerdir. Eklektik görüşlerle ve sığ değerlendirmelerle ulusal sorun hakkında sağlıklı sonuçlara ulaşılamaz.

Kürdistan üzerine belli bir araştırması olanlar Kürt ulusal hareketleridir. Ulusal hareketler ise önceden vardıkları "sömürge Kürdistan" tezine bir dayanak bulmak yönünde bir araştırmaya giriştiler. Bu ise bilimsel bir yöntem değildir. Olgulara kendi teorik anlamını vermek yerine, olguları kendi görüşlerine uydurmuşlardır.

Türkiye'deki reformist ve oportünist hareketler hiçbir ciddi araştırma yapmadan Kürdistan ulusal hareketlerinin "sömürge Kürdistan" tezlerini ve aynı tezlere sahip sosyalist Türk aydınlarının görüşlerini alıp kendilerine dayanak yaptılar. Bazıları bu konuda bir tahlile dayanmadan çeşitli öneriler ileri sürdüler.

Kürt ulusal sorununda diyalektik ve tarihsel materyalizm temelinde somut çözümlemeye dayanan görüşler Leninist Parti tarafından ortaya konuldu. Leninist Parti'nin dayandığı ve geliştirdiği bu konudaki görüşleri uzun araştırmalara ve ciddi çözümlemelere dayandırıyor. Kürdistan'ın ilhak edilmiş bir ülke olduğu, Kürt ulusunun ezilen ulus durumuna getirildiği biçimindeki görüşleri Türkiye ve Kürdistan'ın ekonomik ve tarihsel teorik çözümlemelerine dayandırılarak belirlenmiştir.

Leninist Parti'nin, ulusal sorundaki bakış açısı, Leninist UKKTH ilkesine ve bu ülkenin somut koşula uyarlanmasına dayanan devrimci enternasyonalist sosyalist bakış açısıdır. □

Ezen-ezilen ulus ilişkisi ele alınırken, her şey tersine çevriliyor. Egemen ulus olan Türk ulusunun ezilen bir ulus olan Kürt ulusuyla ve onun politik hareketiyle bir "anlaşma"ya varabilmesi için, ezilen ulusun, egemen ulusa güven vermesi gerektiği ileri sürülüyor. Egemen ulus, egemenlik altındaki ulusa bu yönde bir baskı uyguluyor. Eğer egemen ve ezen ulusla, ezilen ulus arasında "birlik" sorunu yeniden ele alınacaksa, burada güven vermesi gereken ezilen ulus değil, ezen ulustur. Ezilen halklar için zindandan başka birşey olmayan bir yerde, halklar arasında bir güven oluşmasının ilk koşulu ezilen halkların bu zindandan kurtulmalarıdır. Ezilen bir halk ancak eşit ve özgür koşullarda o güne dek kendisini ezmiş olan bir halka güven duyabilir. Bu koşullar sağlanmadıkça iki halk arasında herhangi bir güven oluşması sözkonusu olmaz.

G-20 AYNASINDA ÇÖKÜŞ YANSIMALARI

Bush, yüzyılın budalalığına aday konuşmasını, 2003 yılında Basra Körfezi'ne demirli bir savaş gemisinde yapmıştı: “*Beyler*”, diyor-du sokaklar prensi, “*savaş zaferle sonuçlanmıştır.*” Halefi Obama da, ilerde pek çok fragmana konu olacak benzer bir konuşmayı, G-20 zirvesi sonrasında yaptı: “*Kesinlikle söyleyebilirim ki, kriz alt edilmştir.*”

Bu açıklama kamera kayıtlarına düşerken, zirvenin yapıldığı Pittsburg kenti tam bir savaş alanına dönmüştü. Arabalar ters çevrilmiş, barikatlar kurulmuş, pek çok lüks mağaza saldırıya uğramıştı. Irak'tan getirilen özel bir ordu birliği, yalnızca emperyalist bir paylaşım savaşının değil, ama kendi yurtlarında da yürütülen küresel bir iç savaşın adeta bir suçüstü kanıtı olarak, Pittsburg'da Amerikalı emekçilere mermi yağdırıyordu.

İçinden geçmekte olduğumuz kapitalist genel buhrana çözümler üretileceği, çok sert yaptırımlar ve şok edici kararlar alınacağına dair farfaralar yaratılan G-20 zirvesi, tam bir “dostlar alışverişte görsün” şovuna dönüştü. Sermaye sınıfının tüm denetimi elinden kaçırdığı bu çağa özgü uluslararası toplantıların saplanıp kaldığı kaderden, G-20 zirvesi de kurtulamadı. Dünyaya yankılanan, yalnızca kuru bir bağırsak sesiydi.

Kırk Kalpler Kulübü

Büyük buhran dönemlerinde, herkes gü-nün kahramanı olmaya çalışır, bu uğurda ne dolaplar çevirir, ne umutlar besler, ama genelde sonuçta elde kalan, koca bir hayal kırıklığıdır.

Kuşkusuz ABD, o büyük kahramanlık günlerinin kendisi için çok geride kaldığını görüyordu; bu yüzden asıl çabasını, krizin günah keçisi olmaktan çıkmaya ayırmış gibiydi. Bir zamanların demir-çelik sanayi merkezi olan Pittsburg'u, G-20 zirvesinin toplanma yeri olarak belirlerken, aslında finansa değil ama imalat sanayine ne denli önem verdiğini sezdirmeye çalışıyordu. Bunun yanında, bütün dünyaya, ABD'nin yalnızca finansal bir dev olmadığını; dışleri ve boynuzları sökülmiş olsa da, imalat sanayinin hala bir korkutucu ejderha kadar güçlü ve ayakta olduğunu kanıtlamaya çalıştı. İstedığı etkiyi sağladığını kimse söyleyemez. Çünkü dünya Pittsburg'u dev çelik fırınlarıyla değil, gaza boğulmuş sokaklarıyla görüp tanıdı.

Kırk kalpler kulübünün bir diğer önemli üyesi Çin'di. Zirveden umduğu hiç bir şeyi bulamadı. Toplantı öncesi yapılan tartışmalara bakıldığında, çok çok önemli konuların masaya yatırılacağı sanılabildi. Çin, bir süredir doların dünya döviz rolünü resmen ve her platformda sorguluyordu. Bu yolda Rusya ile pra-

tik adımlar bile atmaya başlamıştı. Çin-Rusya arasında yapılan prensip anlaşmalarına göre, doların yerine, dünya ticareti için bir başka para birimi öneriliyordu. Bu para birimi, IMF aracılığıyla SDR (Özel Çekme Paraları) olabilirdi.

IMF kasasında, üye olan her ülkenin para birimi belli oranlarda tutuluyordu ve bu ortak fon havuzundan isteyen ülkeler, kendi para birimi cinsinden değil ama bu havuzdan hak belgesi olarak değer kazanan bir çek kullanılabiliyorlardı. SDR, işte bu çekin adıydı. Çin'e göre SDR, doların yerini pekala olabilirdi. Rusya, ticaret yaptığı pek çok ülkeye rubleye döndürmeyi başardığı için, bu konunun tek bayraktarlığı, Çin'e düştü. Ne de olsa Çin'in elinde 800 milyar dolarlık ABD devlet tahvili ve 2 trilyon dolar döviz rezervi vardı. Dolardaki her değer kaybı, bu muazzam birikimde inanılmaz kayıplar oluşturuyordu.

Olan bitene kendi penceresinden bakan Çin, elbette yanıyordu. Tek sorunun doların dünya egemenliği olduğunu ileri sürerken, gözünün önünde kocaman bir dağ gibi yükselen dolar rezervinin arkasındaki pek çok gerçeği gözden kaçırmaya doğaldı. Her şeyden önce doların dünya egemenliği epeyce tartışılır hale gelmişti. Pek çok ülke dolar yerine Euro, yen, ruble gibi daha sağlam görünen paralara geçiş yapmıştı. Üstelik emperyalist-kapitalist dünyada masaya yumruğunu vurup kendi parasını egemen kılacak bir babayiğit henüz çıkmamıştı. ABD çökerken halefi ufukta bile belirmemişti. Ve bu durum yani doların dünya egemenliğinin çöküşü, yaşanmakta olan krizin en derindeki nedenlerin biriydi.

Emperyalist-kapitalist sistem, bir dünya sistemi haline geldiği andan bu yana üretimi ve dolaşımı yönlendirecek bir evrensel eşdeğere ihtiyaç duymuştur. Bu evrensel eşdeğer bir zamanlar altındı ve onun tek gardiyanı İngiltere'di. Sonra, kağıt-para olarak sterlin ve dolar arasında hegemonya savaşı patlak verdi ve doların İngiliz sterlinini nakavt etmesiyle sonuçlandı.

Kapitalist sistem içinde dünya ticaretinin ve küresel çapta iş bölümüne bağlı üretimin sürdürülebilmesi, tek bir hegemonya odağının varlığına bağlıdır. Çin'in önerdiği biçimiyle, tek bir hegemon odağın parası değil, ama IMF'nin parası SDR'ler, bu ihtiyacı karşılayamaz. Çünkü dolar gibi evrensel bir eşdeğer biriminin ardında, rakipsiz bir ekonomik-siyasi-askeri güç olan tek bir ülke bulunabilir. IMF, ne böyle bir prestije, ne de otoriteye, zorlayıcı enstrümanlara sahiptir. Gerçekte, tüm dünyaya egemen tek ülke hegemonyası, kapitalist siste-

min işlemlerini sağlayan en önemli parçadır. Çoklu hegemonya, hele ki IMF gibi “hegemonya” olgusunun içini dolduracak donanımdan yoksun bir kurum, sistemin genel işleyişine terstir. Bu yüzden, ABD'nin çöküşü, yalnızca bir ülkenin çöküşü değil, ama aynı zamanda koca emperyalist kapitalist sistemin çöküşüdür.

Ne Biliyor Ne Anlıyorlar, Tamamen Körler

Çin'in önerileri tartışılmadı bile. Ama, G-20'nin sonuç bildirisinde yer alan pek çok öneri de, aynı ölçüde hayal ürünüydü. Bir kez daha görüldü ki, sermaye sınıfı krizin doğasına dair hiç bir fikre sahip değil. Ama bildikleri bir şey var: Kriz sürecektir.

Zirve G-20'yi “Uluslararası ekonominin düzenlenmesi ve ekonomik iş birliği konusunda ana mecra olarak” belirlendi. Böylece, en zengin emperyalist ülkelerin oluşturduğu G-7'nin pabucu dama atılmıştı. Bundan böyle hegemonyanın bu 20 ülke arasında paylaşılacağı söyleniyorsa, bu ancak koca bir aldatmaca olabilirdi. Tek başına bu kadar bile, kapitalist dünyanın genel buhranının daha uzun süre etkisini sürdüreceğine dair temel düşüncenin bir sonucu-uydu. Belli ki, krizin yarattığı tüm öfke, bu 20 ülkeye paylaştırılacaktı. G-20, dünyayı değil, krizi yönetmek üzere atanmıştır.

Zirvenin aynı derecede önemli bir başka önerisi de, ABD-İngiltere gibi ülkelerin harcamalarını kısıp ticaret açıklarını azaltmaları, buna karşılık Çin, Hindistan, Brezilya gibi dev ticaret fazlası olanların iç piyasalarında daha çok tüketimi teşvik etmeleriydi. Oysa, son yirmi yılın ekonomik gelişmelerine damgasını vuran, bir tarafta ABD'nin dev dış açığı ile Çin'in muazzam ticaret fazlası üzerinde şekillenen “dehşet dengesi”ydi. Bir yanda koca bir kuyu, öbür yanda koca bir tepe... Bu ikisi arasında yaratılan vakum hareketi, tam da şu andaki ekonomik dengeleri yaratmıştı. ABD'nin tasarruf yaptığı, Çin'in ise harcama yaptığı bir dünya, küreselleşme üzerine kurulu tüm yapının; bu yapının temel taşı olan dev bankaların ve sanayi tekellerinin çöküşü demektir.

Sonuç itibarıyla G-20 zirvesi, krizin nedenlerine dair hiç bir şey bilmeyen sermaye sınıfının kurmuş bağırsaklarından çıkan sesleri, bu gök kubbeye hoş bir seda gibi salıverdi. Bu arada, dünyayı yöneteceği ileri sürülen G-20 içinde yer almaya dair, daha kim bilir ne katlanılmaz kibirli konuşmasına tanık olacağımız baş vezir efendi, Obama'nın makam aracının olduğu sokağa bile giremedi. Çok hoştu doğrusu. İnsanın aklına Ezop'un şu ünlü şişinen kurbağası geliyor.□

IMF-DB YE KARŞI SOKAK SAVAŞI ÇAĞRISI DEVAM EDİYOR!

Devrimci Öğrenci Birliği, IMF-DB toplantılarını “karşılamaya” yönelik öğrenci gençliğe yapmış olduğu çağrı çalışmalarına devam ediyor. Merkezi bölgelere ve emekçi semtlere afişlemeler yapılırken, asılan pankartlarla öğrenci gençlik kavganın en önüne çağrılıyor.

Sarıgazi’de Mehmetçik Lisesi’nin çıkış kapısına, üst geçitle-re Liseli DÖB tarafından pankartlar asıldı. “Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı Ayağa Kalk İstanbul” şiarlı afişlerle Liseli DÖB’lüler Sarıgazi gençliğine seslenmeye devam ediyorlar.

Liseli DÖB, Sarıgazi’de Pazartesi günü Mehmetçik Lisesi okul çıkışında başlayacak ve ortak örgütlenecek olan IMF-DB karşıtı yürüyüşün hazırlıklarına da bir yandan devam ediyor.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsünde de üniversite gençliğini 6-7 Ekim günlerinde İstanbul’a çağırarak “Dünya Emegün Olacak” şiarlı A3 afişler kampüs genelinde yaygın biçimde kullanıldı.

Mimar Sinan Üniversitesi Fındıklı Kampüsü yemekhanesine DÖB imzalı “IMF-DB’ye Karşı Sokak Savaşı!” yazılı pankart ve “6-7 Ekim’de İstanbul Sokaklarını Özgürleştirmeye, Dünya Emegün Olacak” şiarlı afişler okul duvarlarına asıldı. “Emperyalizme Ve Kapitalizme Karşı Ayağa Kalk” başlıklı bildiriler öğrencilere ulaştırıldı.

Çalışmalarımız zenginleşerek devam edecektir.

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

ÖĞRENCİLER DENİZLERİN YOLUNDA!

Mehmetçik Lisesi öğrencileri, 5 Ekim günü saat 14:00 civarı Mehmetçik Lisesi önünden başlayan yürüyüşle Sarıgazi Demokrasi Caddesi Meydanı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Devrimci Öğrenci Birliği, YDG VE DGH’nin örgütlediği eylem, Mehmetçik Lisesi karşısında toplanılarak, üzerinde “NE IMF NE DB GELECEK BİZİM ELLERİMİZDE / MEHMETÇİK LİSESİ ÖĞRENCİLERİ” yazılı pankartın açılmasıyla yürüyüşe başlandı.

Yürüyüş sırasında sık sık “Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın”, “IMF-DB Defol Bu Dünya Bizim”, “IMF’ye Karşı Sokağa, Eyleme, Özgürleşmeye”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atarak Demokrasi Caddesi Meydanı’na kadar yürüdüler. Demokrasi Caddesi’nde okunan basın açıklamasında “Emperyalist-kapitalist sistemin kanla beslenen iki finans kurumu 6-7 Ekim’de İstanbul’da toplanıyor. Dünya işçi sınıfının ve milyonlarca emekçinin sofrasındaki son lokmayı

kapmak, kriz içerisinde kıvranan emperyalist-kapitalist sistemi nasıl kurtaracaklarını tartışmak, çöken sistemi ayağa kaldırmak, yalanlarını medya aracılığı ile üzerimize boca etme, havamızı suyumuzu zehirlemek, kana bulanmış, çürümüş gövdeleriyle işbirlikçileri ve uşakları ile kucaklaşmak, işçi sınıfı ve ezilen dünya halkları için yeni sömürü, soygun ve katliam planları yapmak için geliyorlar” denildi.

Basın açıklaması “Şimdi önümüzde ciddi bir görev var. Kavgamızın şehrinin zehirlemek isteyen emperyalist-kapitalist sistemin iki finans kurumuna İstanbul’u dar etmek. Bu çağrı tüm ezilen halk gençliğinedir. Özgürleşmek için sokağa eyleme” denilerek alkışlar ve sloganlarla sonlandırıldı.

SARIGAZİ MEHMETÇİK LİSESİ DÖB

SOKAKLARDAN YÜKSELEN SES: Ayağa Kalk İstanbul!

Emperyalist-kapitalist sisteme tepkiler dünyanın her yerinde artıyor. Emperyalist- kuruluşlar toplantı yapmak için gittikleri ülkelerde yüz binlerce insan sokaklara çıkarak cadde ve sokakları ateş çemberine çeviriyor.

Şimdi sıra İstanbul’da!.. Emperyalist-kapitalist sistemin kanla beslenen iki finans kurumunun temsilcileri İstanbul’dalar ve 6-7 Ekim’de yıllık toplantılarını yapmak üzere bir araya gelecekler.

Sarıgazi’de emekçileri bu emperyalistlere, bu kan içicilere karşı sokağa çağırarak eylemler yapıldı. “Emperyalist-Kapitalist Sisteme Karşı Ayağa Kalk İstanbul” diyenler, Sarıgazi Demokrasi Caddesi’nde meşalelerle yürüyüş düzenledi. Mücadele Birliği, HÖC, AKA-DER ve Partizan tarafından örgütlenen eylem, yürüyüşün ardından caddenin sonundaki meydana okunan basın açıklamasıyla sona erdi.

Sarıgazi’den
Mücadele Birliği Okurları

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDE ETKİNLİK

4 Ekim Pazar günü, IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik'in eylem takviminde Taksim'de yapılacak bir etkinlik yerliyordu. IMF ve DB karşıtı konuşmalar, grev ve direnişteki işçilerin konuşmaları, aydın-sanatçılar, resim sergisi ve müzik grupları ile planlanan etkinlik, bir önceki günden itibaren yağın sağanak yağış nedeniyle gerçekleştirilemedi.

Mücadele Birliği Platformu bu durumda Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir etkinlik gerçekleştirdi. Düzenlenmesi planlanan etkinlikte sahne alacak olan Ruhan Mavruk ve Ayışığı Müzik Topluluğu, şiir ve marşlarını burada seslendirdiler.

"Elinde taş-sopa / Yürü meydanlara / Ateşe ver kendini / Süzül zindanlara / Savur ateşini / Kentlere alanlara / Dağıt küllerini / Bir sön bin kere yan" diyen müzik grubunun verdiği arada, Ankara'ya "Ölüm Yürüyüşü"nü sürdüren İzmir-Karşıyaka Kent AŞ işçilerinin yolladığı mesaj okundu ve Birlik'ten bir kişi de 6-7 Ekim tarihlerinde yapılacak olan eylemlere çağrı yaptı.

İzleyicilerin de şiirleri ile katıldıkları etkinlik halaylarla sona ererken, moral ve motivasyon olarak herkes iki günlük IMF-DB savaşlarına hazırды.

IMF VE DB PROTESTOLARI İÇİN BİLDİRİ DAĞITIMI

4 Ekim günü IMF ve DB Karşıtı birlik'in yapmayı planladığı etkinlik, hava muhalefeti nedeniyle iptal edilince, Birlik saat 16.30'da

halkı 6-7 Ekim günleri yapılacak olan IMF protestolarına çağırmak için kitlesel bildiri dağıtımını düzenledi.

Taksim Meydanı'ndan İstiklal Caddesi boyunca afişler taşıyıp sloganlar atan Birlik, Galatasaray Lisesi önüne kadar bildirimlerini dağıttı. Galatasaray Lisesi önüne gelince, kısa bir konuşma yapılarak, herkes 6 Ekim günü Taksim'de ve 7 Ekim günü Pangaltı'da yapılacak olan protesto eylemlerine katılmaya çağrıldı.

GAZİ EMEKÇİLERİNE!

IMF ve DB'nin, bu emperyalist kuruluşların İstanbul'da 6-7 Eylül tarihlerinde yapacakları zirveye karşı emekten yana olanlar sürekli eylemde. Bugün 5 Ekim günü saat 16.00 sıralarında Gazi Mahallesi'nde üç noktaya "Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı Ayağa Kalk İstanbul" yazılı pankart asma eylemi gerçekleştirildi.

**KAPİTALİZMİ YIKALIM!
DÜNYA EMEĞİN OLACAK!**

*Gazi Mahallesi'nden
Mücadele Birliği Okurları*

KONFEDERASYONLARDAN IMF VE DB KARŞITI PROGRAM

Dört Konfederasyon, DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin IMF ve Dünya Bankası karşıtı olarak "Memleketin IMF Mağdurları Manzaraları" adlı programları vardı. Saat 13:00'de başlayan programa KESK başkanı Sami Evren, DİSK başkanı Süleyman Çelebi de katıldı.

Program öncesinde Dev Sağlık İş üyesi Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çalışanlarının yürüyüşü vardı. Yürüyüş Programın yapılacağı Baro Han önünde sonlandırıldı ve salona geçildi.

Program katılanlar arasında Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu Genel Sekreteri, akademisyen, araştırma görevlisi, öğretim üyesi, üniversite öğrencisi, işsiz avukat, öğretmen, kentsel dönüşüm mağduru Ayazma'dan ve Tuzla'dan işçiler vardı. Genel olarak herkes kendi cephesinden maruz kaldığı sömürü ve IMF'nin dayatmaları sonucu yaşadığı mağduriyet üzerinde durdu.

İlk olarak kendini Uluslararası Metal İşçileri Genel Sekreteri konuştu. Konuşmasında "geçtiğimiz on yıllardır IMF gelişmekte olan ülkelere çok büyük zararlar verdi. IMF kredileri sosyal hakları azaltmak talebiyle veriyor, dolayısıyla işçi ve emekçileri mağdur ediyor. İşçiler olarak ücretlerin artırılmasını, hükümetlerden istihdamı korumalarını ve sosyal güvenliğin aynı şekilde devam etmesini istiyoruz" dedi. Sözlerini "Türkiye'de güçlü sendikalara ihtiyaç var" diyerek bitirdi.

Söz hakkı alan bir öğretim üyesi de "anti-emperyalizmi anti-kapitalizmle birleştirmeliyiz" dedi. Ayrıca kentsel dönüşüm mağduru olan ve bir süredir işsiz olan bir işçi, IMF toplantıları yapanların yılmadan günün 24 saati toplandıklarını ve çalıştıklarını işçilerin de kendi güçlerinin farkında olarak yılmadan mücadele etmeleri gerektiğini belirtti. "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için davrandığımız sürece kazanırız" diye de sözlerini bitirdi.

Son olarak konuşan KESK başkanı Sami Evren, "6 Ekim'de Taksim'de kitlesel eylemimiz olacak. IMF ve Dünya Bankası karşıtı olan bu eylemimiz sonrasında eylemlerimizi daha da kitleselleşerek ve devamlı kılarak kriz karşıtı eylemler olarak sürdürmeliyiz" dedi.

DEK

BAŞKA BİR SAĞLIK SİSTEMİ BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN!

Sağlığın da meta olarak özelleştirilmesinin bir aracı olan Genel Sağlık Sigortası (GSS)'nin kabul edilmesinin birinci yıldönümü olan 1 Ekim günü, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin ortak olarak düzenlediği eylemde, IMF ve Dünya Karşıtı Birlik de pankart, döviz ve bayraklarıyla yerini aldı.

Emperyalist-kapitalist sistemin finans kuruluşları olan IMF ve Dünya Bankası'nın o günlerde İstanbul'da oluşu nedeniyle, eylem doğallığında IMF-DB karşıtı protesto eylemine dönüştü. "Kar Değil İnsan, IMF-Dünya Bankası Defol" pankartının ardında yüzlerce işçi, emekçi, gençlik yerini almıştı. İşten atılan Sinter Metal işçileri, Nakliyat İş, Sine-Sen, Esenyurt Belediye işçileri, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, İstanbul Eczacı Odası, Sabiha Gökçen Havaalanı çalışanları, Dev Sağlık İş, IMF ve DB Karşıtı Birlik ve daha pek çok grubun katıldığı eylem, Tünel Meydanı'nda toplanılarak sloganlarla başladı.

"Emperyalistler, İşbirlikçiler, 6. Filoyu Unutmayın", "IMF Defol Bu Dünya Bizim", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarının yanısıra, "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları da atıldı. Taksim Tramvay durağı'na geldiğimizde,

basın açıklaması yapıldı.

Okunan basın basın açıklamasında, GSS'nin yol açtığı yıkımlar sıralandı. Basın açıklaması, "AKP Hükümeti GSS'yi çıkarmak için neden bu kadar çok ısrar etmişti? Çünkü uluslararası sermayenin soygun örgütleri, IMF ve Dünya Bankası böyle istemişti. Sermaye bütçeden sosyal harcamalara kaynak aktarılmasını istemiyordu. Amaçları sağlığı piyasalaştırmak, özelleştirmek ve kendileri için bir kâr alanına dönüştürmekti.(...)

GSS'nin birinci yılını doldurduğumuz bugünlerde sağlığımızı, sosyal güvenliğimizi, geleceğimizi çalan kapitalist efendiler ülkemize geliyorlar. Bu ülkenin halkına karşı polis barikatlarıyla korundukları vadide bizleri daha da yoksul, daha da sağlıksız, daha da güvencesiz, daha da çaresiz bırakmak için yeni planlar, programlar yapacaklar.

Bizler; bu ülkenin hekimleri, mimarları mühendisleri, işçileri, kamu emekçileri, yoksulları; neo-liberal soygun politikalarının tek mil mağdurları ve mazlumları; IMF ve Dünya Bankası'nı da, temsil ettikleri uluslararası sömürü-soygun düzenini de, onun emrindeki siyasetçileri de istemediğimizi yıllardır söyledik, söylüyoruz" denilerek bitirildi. □

GSS BİRİNCİ YILINI DOLDURDU

1 Ekim Perşembe günü GSS (Genel Sağlık Sigortası)'nin birinci yılı dolayısıyla KESK, DİSK ve TMMOB'un düzenlediği bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklaması Konak eski Sümerbank önünde saat 12.30'da toplanılarak başladı. "Sağlığımıza, Sosyal Güvenliğime Dokunma BES İzmir Şubeler Platformu", "Sağlıklı Ve Güvenli Bir Gelecek İstiyoruz KESK İzmir Şubeler Platformu" pankartları açılırken "Parasız Eğitim Parasız Sağlık İstiyoruz", "Sağlık Hakkı Vazgeçilemez", "Sağlıkta Tasarruf Ölüm Demektir", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Daha sonra basın metni okundu. Basın metninde bir yıl içerisinde sağlık alanında devletin yapmış olduğu uygulamalara değinildi. Metnin okunmasından sonra konuşmalar yapıldı, konuşmaların ardından basın açıklaması sona erdi.

İzmir Mücadele Birliği

IMF'YE KARŞI İSTANBUL AYAKTA

İstanbul haftalardır eylemleriyle, basın açıklamalarıyla, toplantılarıyla bugüne hazırlanıyordu. IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul'da gerçekleştireceği toplantılar için İstanbul hazırlığını yapıyordu. Protesto eylemlerinin en büyüğü ise 6 Ekim günü için planlanıyordu.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin 6 Ekim Sabahı Taksim'de düzenlediği basın açıklamasına "IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik" ve çeşitli siyasi gruplar da katıldı. Sabah saat 10.00'da Taksim Tramvay durağında toplanan IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik'e saatler 10.30'a yaklaşırken KESK, TMMOB ve çeşitli iyasi yapılar katılmaya başladı. Metro istasyonunun önüne gelen kitle, bayrakları ve pankartlarıyla "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz", "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6.Filoyu Unutmayın", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "IMF Defol Bu Dünya Bizim" sloganları atıyordu. Ulusal ve uluslararası basın da alanda yerini almıştı. Sloganlarla birlikte marşlar da söylenmeye başlandı. Bu esnada Harbiye'ye, Kongre Vadisi'ne giden yollar polis tarafından tutulmuştu.

Saatler 11.15'e gelirken, bir gün önce genel başkanı yaralanmış olan DİSK, sloganlar atarak İngilizce hazırlanmış "Başka Bir Dünya Mümkün", "IMF Patrona Dost İşçiye Düşmandır" pankartları ardında Emekli Sen, Dev Sağlık İş, Birleşik Metal İş pankartları ile emekli işçiler, işten atılan sağlık işçileri ve Sinter Metal işçileri geldiler. Alandaki kitle yapılan konuşmaları dinleyemeyecek kadar coşkuluymdu ve saat 11.30 olduğunda sloganlarla polis bariyerine ve Harbiye yönüne doğru yürüyüşe geçti. Cumhuriyet Caddesi girişine gelinmemiştir ki, polis gaz bombası ve tazyikli su ile kitleyi AKM ve Gezi Parkı yönüne doğru dağıttı ve biber gazının ilk etkileri geçer geçmez kitle yeniden meydana toparlanmaya başladı. Polisin gaz bombalı saldırıları sürerken kitle İstiklal ve Sıraselviler Caddelerine çekilerek saldırıları kaldırım taşları ve sapanlarla karşılamaya başladı. Öğle saatlerine kadar İstiklal Caddesi,

Tarlabası, Sıraselviler, Cihangir, Tophane ve Beyoğlu'nda pankartlar açan, sloganlar atan eylemcilere biber gazı, tazyikli su ve boyalı su ile saldıran polis, yer yer havaya da ateş açtı. Çöp konteynerlarıyla barikatlar kuran, kaldırım taşlarıyla sapan ve bilyelerle kendini savunan kitlenin emperyalist-kapitalistlere olan öfkesi, sermayenin bankalarına, polis araçlarına ve polis noktalarına, simgesel fast-food restoran ve alışveriş merkezlerine yöneldi.

Beyoğlu'nun tüm cadde ve ara sokaklarının eylem ve çatışma alanına dönerken, saat 12.00'ye geldiğinde gözaltılar da başladı. Sınırsız bir şiddetle saldıran polis, yaralayarak gözaltına aldığı gençlerin ise yüzlerini gizleme telaşındaydı. İmam Adnan Sokak'ı biber gazına boğan polislerden de gazdan etkilenip baygınlık geçirenler olurken, 55 yaşındaki İshak Kalvo, burada biber gazından etkilenip kalp krizi geçirdi ve ambulansın geciktirilmesi nedeniyle de hayatını kaybetti.

Sıraselviler, Cihangir civarında süren çatışmalarda ise, sivil polislerin yönlendirdiği faşistlerin eylemcilere saldırısı sonucu bir işçi satar ve bıçak darbeleriyle ağır yaralandı. Polisin İstiklal Caddesi'nde yaralı olarak gözaltına almak istediği bir çocuk da cadde üzerindeki eylemciler tarafından polisin elinden alınmak ve hastaneye götürülmek istendi. Polisin vermediği çocuk, ilerleyen dakikalarda Mücadele Birliği okurları tarafından kurtarıldı. Çekinmeden plastik mermilerin kullanıldığı saldırıda bir kişinin göğsüne 3 plastik mermi geldiği, bir banka güvenlik görevlisinin de eylemcilere hedef gözeterek ateş açtığı, Taksim İlk Yardım Hastanesi içine gaz bombası atıldığı alınan bilgiler arasında.

6 Ekim günü gerçekleşen IMF protestosu, Kongre Vadisi'ne ulaşamadı ama, saatler süren kitlesel çatışmalarla, finans merkezlerinin ve emperyalizmin simgesi mağazaların dağıtılmasıyla sona erdi. Öğle saatlerinde eylemler sonlanırken, 80'in üzerinde gözaltı, onlarca yaralı ve biber gazından etkilenmiş binlerce kişi vardı. □

İLK GÜNÜN ARDINDAN

IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul toplantılarının yapıldığı 6 Ekim'de İstanbul'un "kavganın başkenti" olduğunun bir kez daha gözler önüne serildiği çatışmaların ardından IMF Ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik günün son eylemini Galatasaray Meydanı'nda saat 18:00'de basın açıklaması şeklinde gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında toplantı için gelenlerin tekellerin temsilcileri olduğu ve krize karşı çözüm adı altında kendi yarattıkları krize sözde çözüm bulmaya çalıştıkları belirtilerek, "Buldukları çözümler tüm dünya halkları için yeni yıkım ve zulüm kararlarıdır. Bu kararları aldılar ve almaya devam ediyorlar" denildi.

Birlik adına Avukat Taylan Tanay'ın okuduğu basın açıklaması:

"Cihangir Dolmabahçe, Topthane, Tarlabası ve İstiklal Caddesi başta olmak üzere kentin onlarca ara sokağında polis; IMF'ye karşı itirazlarını yükseltenleri gözaltına aldı(...)

Bugün bu saate kadar polisin

attığı gaz bombaları nedeniyle İhsan Kavlo adlı insanımız kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi. 200 (iki yüzün üzerinde) kayıtlı ve kayıtsız gözaltı, 30 (otuza yakın) hastanelik edilmiş insan ve 2 (iki) ağır yaralı var. Haseki, Taksim İlyardım, Özel Çapa Hastanesinde onlarca yaralı bulunmaktadır. Gün bitmeden nasıl bir tablo ile karşılaşacağımızdan endişeliyiz.

Gaz bombaları, tazyikli su araçları, çelik yelekler ve kimliklerini dahi tespit şansımız bulunmayan on binlerce silahlı kolluk görevlisinin bir kenti işgali sürüyor. (...)

Suçlu; IMF ve DB politikalarına karşı itirazlarını yükseltenler ve mücadele edenler değil, ülkemiz ve dünya halklarını açlık ve sömürüye maruz bırakanlardır. Yani emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileridir. (...)" denilerek devam etti.

Eylem, açıklamanın ardından "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın" sloganı ile son buldu.□

EYLEM DOĞAL BİR HAKTIR

6 Ekim günü İstanbul'da süren IMF ve Dünya Bankası toplantısını protesto amacıyla gerçekleştirilen eylemler sonrasında başlayan çatışmalar sürerken İstiklal Caddesinde Çağdaş Avukatlar Grubu cübeleri ve alkışlarıyla yürüyüşe geçtiler.

Galatasaray Meydanı'na ulaştıklarında bir basın açıklaması gerçekleştiren hukukçular adına konuşan Avukat Ercan Kanar, aslında Kürt Halkı'nın

son dönemde yaşadıkları olaylar ile ilgili bir basın açıklaması yapmak istedikle-

rini ancak yaşanan çatışmalardan sonra gündemin farklı bir boyuta geldiğini belirterek bütün bu yaşananlardan sonra Türkiye'nin bir polis devleti olduğunun bir kez daha kanıtlandığını söyledi.

"IMF ve Dünya Bankası'na karşı çıkmak herkesin en doğal hakkıdır" diyen Kanar, "Gözaltına alınan kişiler derhal serbest bırakılmalıdır. Asıl devletin yaptıkları terörün ta kendisidir" şeklinde devam etti.□

IMF VE DB PROTESTOLARINDA İKİNCİ GÜN

IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul Zirvesi protestolarında ikinci raunt 7 Ekim sabah saatlerinde başladı. Eylemciler, saat 10.00'dan itibaren Pangaltı'da Agos önünde toplanmaya başladı. Agos önünde toplanan kitleyi dağıtmak isteyen polis, burada bazı insanları gözaltına aldı. Ve günün ilk eylemi saat 10.25 civarında Ergenekon Caddesi'nde başladı. "IMF ve Dünya Bankası Defol" pankartı açan IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik, cadde üzerinden Pangaltı'ya ve Kongre Vadisi'ne yürümeye başladı.

Caddeye inmeden yolu polisler tarafından kesilen eylemciler, dağılmayıp, Pangaltıya inmeye kararlı olduklarını vurguladılar. Uzunca süre "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Emekçiye değil IMF'ye Barikat", "IMF Defol Bu Dünya Bizim", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atarak beklendi. Bu esnada her iki taraf da hazırlıklarını tamamlıyordu.

İlerleyen dakikalarda polis panzeri, bir anda kitlenin üzerine tazyikli su sıkmaya başladı ve bunu gaz bombaları izledi. Caddeyi boydan boya bibergazına boğan polis ardından eylemcileri gözaltına almaya başladı. Ergenekon Caddesi üzerinden Dolapdere'ye doğru çe-

kilen kitle, 10 dakika sonra bu defa polislerin karşısına saldırılara hazırlanmış bir şekilde çıktı.

Sloganlar atarak Pangaltı'ya inmek isteyen kitle, kendilerine engel olmaya çalışan polise bu defa sapanlar ve taşlarla karşı koydu. Eylemcilere yaklaşmayan polisler, 200 metre öteden gaz bombası atmaya başladılar. Sıracevizler Caddesi ve Dolapdere'ye doğru çekilen eylemcilerin hedefleri ise emperyalist-kapitalist finans merkezleri ve simge kuruluşları idi. Cadde üzerindeki HSBC, Fortis, İşbankası, Yapı Kredi bankaları ve Migros, Burger King, taşlar ve molotoflarla tahrip edildi, yazılamalar yapıldı.

Eylemciler öğle saatlerine doğru E-5 e doğru çekilirken, polislerle birlikte, bir gün önce Cihangir'de kendini gösteren sivil faşistler de öncelikle esnafı eylemcilere karşı kıskırtırken, sonrasında da ellerine geçirdikleri kalaslarla "eylemci avı"na çıktılar. E-5 üzerine gelen eylemciler ise yolu trafiğe keserek sloganlarla eyleme devam ettiler. Yollarına çıkan bir polis aracını tahrip ederek, sabahın erken saatlerinden itibaren devriye gezen polis helikopterine havai fişekle saldırı düzenlediler. Daha sonra ise bir grup eylemci Okmeydanı'na geçerek eyleme devam etti. □

İKİ GÜNÜN MUHASEBESİ

IMF Ve Dünya Karşıtı Birlik, sona eren protesto eylemlerinin ardından 8 Ekim günü Hilton Oteli önünde bir basın açıklaması düzenledi.

Yaşanan sürecin hukuki boyutunu, yaşanan gözaltı ve tutuklamaları anlatmak için söz alan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay, IMF ve Dünya Bankası protestolarına ilişkin, İstanbul Valiliği'nin gerçeği yansıtmadığını belirterek "İki günlük protestolara yapılan polis saldırıları sırasında 30'u ağır yaralı 260 kişi gözaltına alındı. Polis otolarında kayıt dışı gözaltına alınan insanlar işkenceye maruz kaldı. Gözaltına alınanlar ancak 15 saat sonra avukatları ile görüşebildi. Hukuk dışı uygulamalara maruz kaldı" dedi.

Okunan basın açıklamasında "IMF ve Dünya Bankası İstanbul'da hak ettiği şekilde karşılandı! Günler boyunca abluka altında tutulan toplantıların yapıldığı İstanbul Kongre Merkezi'ne ulaşmak isteyen devrimci güçler, polisin ve sivil faşistlerin tüm saldırılarına rağmen bu topraklarda toplumsal devrimin köklerinin ne kadar derinde olduğunu gösterdiler. Günlerce süren protestolar, yerin yedi kat dibinde toplantı yapanları fazlasıyla rahatsız etti. Yüzlerce kişi gözaltına alındı, onlarca kişi polis saldırısı sonucu yaralandı. İki eylemci, sudan gerekçelerle tutuklanarak hapsedildi.

"Daha toplantılar başlamadan İstanbul Kongre Merkezi'nin açılışında IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik tarafından sloganlarla protesto edilen Başbakan, o zaman "bazı hazımsızlar" diye nitelediği eylemciler için, daha sonra "şu anda buranın dışında gösteri yapanların sesine de kulak vermek zorundayız" demek zorunda kalmıştır.

"Emperyalist-kapitalist finans kuruluşlarıyla daha iyi şartlarda işbirliği yapabilmek amacıyla yapılan protesto eylemlerini bile pazarlık konusu yapabilecek kadar makyevelist, ikiyüzlü bir tavır içinde olan Başbakan, toplantıların hemen sonrasında polisin eylemcilere karşı tutumunu överek gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir.

"Herkesin gözü önünde polis ve sivil faşistler tam bir işbir-

liği halinde IMF ve Dünya Bankası'nı protesto edenlere saldırmış, çok sayıda eylemciyi yaralamışlardır. Böylece sermayenin sadık birer bekçisi olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. Toplantıların yapıldığı özellikle son iki gün boyunca devlet terörü aralıksız devam etmiştir.

"Medya kuruluşları, ağız birliği etmişcesine eylemcilerin esnafa, halka vb. saldırdığı yalanını yaymışlar, ama güneşi balçıkla sıvama çalışmalarını sonuç vermemiştir. Devrimci güçler sermayenin finans kuruluşları ve onların işbirlikçileri, bekçileri dışında hiçbir şeye saldırmamış, halka, emekçilere asla zarar vermemişlerdir

"Bu arada kendi iç çelişkileri derinleşmiş olan, kendi aralarında sürekli boğazlaşan egemenlerin işbirlikçilik ve devrim güçlerine karşı düşmanlık konusunda nasıl birlik halinde oldukları bir kez daha

görülmüştür.

"IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik ve ilerici işçi ve emekçiler tarafından hak ettikleri şekilde karşılanan emperyalist-kapitalist sistemin finans kuruluşları inanıyoruz ki bundan sonra da dünyanın neresine giderlerse gitsinler aynı şekilde karşılanmaya devam edecekler. Sömürü ve zulüm altında boyun eğmeyen işçi sınıfı ve emekçi halkların öfkesi onların peşini bırakmayacaktır" denildi.

Yapılan protestolarda yaşanan polis saldırısının ve yaralananların resimlerinin taşındığı basın açıklamasında sık sık "IMF Defol, Bu Dünya Bizim", "Emperyalistler, İşbirlikçiler, 6.Filoyu Unutmayın" sloganlarını attı.

İlk gün Taksim Meydanı'ndaki saldırıda darp edilerek yaralanan Gökmen Yurdakul da yaşadıklarını basına anlatırken "Ne olduğunu anlamadan polis saldırdı. Beni bir mağazanın içine attılar, camlar kırıldı ve kolum boydan boya kesildi, buna rağmen polisler coplarla saldırdılar. Birçok yerimde ağrılar ve ayağımda ezilme var. Bir öğrenci olarak yoksulluğumuzun sorumlusu onlardır" dedi ve ekledi, "Gene gelseler gene protesto ederim!"

Basın açıklaması, alkışlar ve sloganlarla sona erdi. □

IMF- DB'YE KARŞI SOKAK SAVAŞLARI

IMF ve DB'nin yıllık toplantıları bu yıl İstanbul'da yapıldı. Dünyadaki açlığın ve yoksulluğun sorumluları, yeni sömürü planlarını yapmak, girmiş oldukları krizden çıkış yollarını bulmak için toplandı. Gittikleri her yerde emekçilerin eylemleri ile karşılanan ve birçok yerde anti- kapitalist ayaklanmalara neden olan IMF ve DB, İstanbul'da da eylemlerle karşılandı. Bu eylemlerden biri 6 Ekim günü Taksim Meydanı'nda yapıldı. Sendikaların ortak düzenlediği eyleme katılan "IMF-DB Karşıtı Birlik" daha sonra, toplantıların yapıldığı yer olan Kongre Vadisi'ne doğru yürüyüşe geçti. Polis bu yürüyüşü engellemek için gaz bombalarını kullandı. Ayrıca Kongre Vadisi çevresinde ve eylemden dolayı özellikle Taksim'e yoğunlaşan binlerce sivil polis de görev yaptı. Toplamda yirmi bin polis toplantılar sürecinde görev yaptı ve bunun büyük bir çoğunluğu sivil. 6 Ekim günü Taksim ve çevresinde yoğun güvenlik önlemi alan devlet yine de sokak çatışmalarını engelleyemedi.

Kongre Vadisine yürümek isteyen kitleye saldıran devletin kolluk güçleri, daha sonrasında saatlerce İstiklal, Cihangir, Sıraselviler, Tarlabası ve Karaköy'de yüzlerce insanla çatışmaya girdi. Ben de İstiklal Caddesi'ndeydim. Çatışmalar ilk başladığında İstiklal'de Mücadele Birliği pankartı açıldı. Pankartta "Kapitalizmi Yıkalım Dünya Emeginin Olacak" yazıyordu. Burada Mücadele Birliği pankartı uzun süre açık kaldı. Bu arada kitle bankalara saldırmaya başlamıştı bile... İş Bankası, Ziraat Bankası ve diğerleri... Taşlarla, sapanlarla bankalara saldırıldı. Kitle polisin saldırısı sonucu ara sokağa çekildi. Ve çekilirken de geçtiği her yerde bankalara yönelik saldırılarına devam etti.

Biz buradan Şişhane'ye çekildik. Ardından yolu trafiğe kapatıp, panzer vb. araçların gelmesini engelledik. Bu arada polisle olan çatışma devam ediyordu... Yoğun gaz saldırısı altında Tarlabası'na doğru çekildik. Buradan yeniden İstiklal Caddesi'ne doğru yöneldik. Yol boyunca Bankaların çevresinde ve merkezi yerlerde "TKEP/L" yazılımaları yoğun bir biçimde görüldü. Ayrıca sık sık "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganı duyuldu. Şişhane'nin alt sokaklarından İstiklal'e ve oradan da Cihangir'e doğru yöneldik. Cihangir'in alt tarafında devlet tarafından örgütlenmiş olan sivil faşistler kitleye saldırmaya çalıştı. Ama dönüp onlara cevap verince saldırmaya cesaret edemediler. MHP bürosu da taşlandı.

Bunun ardından Cihangir'e doğru yürümeye devam ettik. Burada çatışan yaklaşık dört yüz kişi ile karşılaştık ve birleştik. Bu sırada hem üst taraftan hem de alt taraftan saldırıya uğradık. Çatışarak geri çekildik. Ara sokaklardan İstiklal'e çıktık. Meydana doğru yürüdük. Polis karşımızda bekliyordu. Biz saldırıya geçince polisler geriye doğru kaçmaya çalıştılar. Daha gerilerde duran polis güçleri ve panzerlerle birleşen kaçan polis güçleri bize doğru yöneldiler. Aynı zamanda sivil halde bulunan polisler ve sivil faşist-

ler de, ellerinde sopalarla aralarda gelmemizi bekliyordu. Burada tekrar Mücadele Birliği pankartı açıldı. Kitle hem polise saldırırken hem de bankalara saldırıyordu. Burada hem yukarıda birleşen devletin kolluk güçleri hem de arka tarafımızda konumlanmış olan polisler tarafından saldırıya uğradık. Kitle burada ikiye bölündü ve iki ara sokağa girildi. Her iki sokakta da polisin saldırısına cevap verildi. Ama İstiklal'in hemen hemen her sokağında ara ara çatışmalar yaşanmasından dolayı, girdiğimiz arka sokağın başında bulunan polisler tarafından da saldırıya uğradık. Sıkıştırılmaya çalışıyorlardı. Ara sokakların birinden ötekine girerek çemberi yarmaya çalıştık. Ve oradan çıktık. Fakat daha sonrasında girdiğimiz sokağın hem başından ve hem de sonundan yeniden saldırıya uğrayınca oradan da çekildik. Daha sonrasında ben grubumdan ayrı düştüm. Çünkü her taraftan sıkıştırılmıştık. Ve bir çok parçaya bölündük. Ben oradan Cihangir'e yöneldim. Gittiğimde henüz yeni bitmiş olan çatışmanın izleri görülüyordu. Bankalar darma-

duman edilmişti. İnsanlar ilgi ile olan biteni gözlemliyordu. Burada kimseyi göremeyince yeniden İstiklal'e döndüm. Çevik kuvvet polisleri devamlı bir yukarı bir aşağıya doğru koşuyorlardı. Çünkü bir çok yerde çatışmalar devam ediyordu. Sokaklarda insanların tek konuştuğu şey yaşanan çatışmalardı. İnsanların özellikle dikkatini çeken şey ise eylemcilerin bankalara ve Dia-SA gibi büyük alışveriş merkezlerine yönelmesiydi.

Bir süre sonra çatışmalar durulmuştu. Çatışmalar bittikten sonra yoldaşlarımızla yan yana geldik. Her biri bulunduğu her yerde üstüne düşen sorumluluğu yerine getirmişti. "Esas komuta, görevin açıklanmasıdır" sözü 6 Ekim günü, sokaklarda savaştan tüm güçlerce gösterildi. Biz devrimci komünistler olarak, enternasyonal görevimizi yerine getirmek için var gücümüzle mücadele ettik ve bunu yaptığımızı düşünüyorum. Bir yoldaşımız çatışmalarda yaralanmıştı. Bir devrimci işçi yoldaşımız ise faşistlerin bıçaklı saldırısına uğrayarak yaralandı. Fakat herkes

büyük bir coşku içerisindeydi. Birbirlerine yaşadıklarını anlatırkenki heyecanları sözlerinde ve gözlerinde okunuyordu.

6 Ekim günü Türkiye ve Kürdistan'ın nasıl bir devrimci potansiyel taşıdığı tüm dünyaya gösterildi. Burjuvazinin de bunu gördüğünden eminiz. Tayip Erdoğan'ın toplantıların açılışında söylediği "...buranın dışında devam eden protestolara kulak vermeliyiz" sözleri uluslararası burjuvaziyi, bu topraklarda büyüyen devrim konusunda uyarmasından başka neydi ki?

Devrim burjuvazinin bütün engellemelerine rağmen, yollarını emin adımlarla yürüyor. Zafere kadar da sürecek!

**EMPERYALİZME VE KAPİTALİZME KARŞI
AYAĞA KALK!**

DÖB'lü Bir Öğrenci

ŞİMDİ DEVR

emekçi sınıflar ve ezilen ulus ile ulusal topluluklar ayakta kalabilmek, yaşama tutunabilmek için kendilerini boğan, nefes alamaz hale getiren tekelci kapitalist düzeni yıkmak zorunda kaldıkları bir noktaya gelmişlerdir. Demek ki, tekelci kapitalist düzenin yıkılması onlar için yaşamsal bir sorun haline gelmiş durumda. Eğer emekçi sınıflar ve ezilen ulus ile ulusal topluluklar için düzenin yıkılması yaşamsal bir sorun haline gelmişse, düzeni korumak da burjuva sınıf için yaşamsal bir sorun haline gelmiş demektir. Şimdi anlaşılıyor mu, “protestoların da, polis müdahalesinin de” neden “ölçsüz” olduğu?

Türkiye ve Kürdistan’da her yer “savaş alanı”dır. Bundan şüphe duyanlara önerimiz, son bir haftanın burjuva basınına bakmalarıdır. Yıllardır Leninistlere kulaklarınızı tıkadınız. Küçük burjuva gururunuz, kendini beğenmişliğiniz, bilimsel olarak kanıtlanmış olsa da, Leninistler tarafından ortaya atıldı diye, gerçekleri kabul etmenize engel oldu. Bütün bunları anlıyoruz da, bari ağzınıza kadar güvenle dolu olduğunuz burjuva basına şöyle bir kulak verin.

Önce IMF-Dünya Bankası toplantılarını protesto için yapılan gösterilerin İstanbul’u “savaş alanı”na çevirdiğini yazdılar. Arkasından Kürt halkının gösterileri nedeniyle Kürdistan’ın –burjuva basın buna Güneydoğu diyor- “savaş alanı”na döndüğünü manşetten verdiler.

Burjuva basın mı abartıyor, küçük burjuva politik akımlar mı olguyu tanıma ve adını koyma yeteneğini gösteremiyorlar? Burjuva basının sınıf çıkarları devrimin gücünü abartmayı değil, küçümsemeyi, hatta yok saymayı gerektirir. Bu nedenle abartıyor diyemeyiz. Geriye kalıyor ikinci şık. Ki, doğrusu budur. Çünkü küçük burjuva politik akımlar, emekçi sınıfların devrimci atılımına, devrimci enerjisine değil, burjuvazinin gücüne; kapitalist düzenin geçici niteliğine değil, kalıcı görünümüne inanırlar.

Ama her zaman boğayı boynuzundan yakalamayı bilen, yani “eşeğini sağlam kazığa bağlamayı” karakter edinen burjuva sınıf soruna başka bir gözle bakar. Bu sınıf ve onun basını, hükümetin bir bakanı geldiğinde bir şehrin bütün kepenkleri kapanmışsa orada ezilen bir ulusun isyanının, ayaklanmasının silüetini görür.

Bu sınıf ve onun basını, taş atan çocuklarda, yürüyüşe geçen yaşlılarda, slogan atan gençlerde kendi düzenini bekleyen tehlikeyi görür. Orada kendisine karşı yapılmış bir savaş ilanı görür. Küçük burjuva politik akımların düştüğü ah-

maklığa düşüp “iç savaş mı hani nerde” demez.

Elbette, düşmanı propaganda amaçlı olarak, küçümsemek düşmanla savaşın bir yöntemidir. Fakat burjuva sınıf bu yönteme başvurduğunda dahi, kendi içinde düşmanını ciddiye almayı, dolayısıyla önlemlere başvurmayı ihmal etmez.

Bu sınıf ve onun basını, sokaklarda kızıl bayraklar açılıyorsa, o kızıl bayraklarda yoksul sınıfların sömürü düzenine isyanın, komünizmin hayaletini görür. Polise molotof atan, taş fırlatan, dişe diş bir kavgaya girmiş, kararlı ve militan bir gençlik gördüklerinde orada bir toplumsal devrimin ayak seslerini duyarlar. Küçük burjuva politik akımlar gibi ahmakça davranıp “aman canım bunlar sınıf dışıdır, bişeycikler olmaz” deyip başını yastığa rahatça koymazlar. “Bunlar gecekonduardan gelip kafamızı kesecekler” diye düşünüp ona uygun tedbirler alırlar.

Bu sınıf ve onun basını, banka camları indiren gençlerin şahsında “sınıfdışı birkaç kişinin vandalizmi”ni değil, yoksul sınıfların sermayeye, kapitalist mülkiyete saldırısını görürler. Bir toplumsal hareketin gerçek toplumsal köklerini inceleme yeteneğini hiçbir zaman göstere-memiş olan sosyal reformistlerin “Vandalizm” dedikleri şeyde burjuva sınıf ve onun basını kapitalist topluma açılmış bir savaşı görürler.

Şimdi son bir haftaya damgasını vuran ve burjuva basına “savaş” başlıkları attıran somut olgulara bir bakalım.

Son bir haftanın devrimci kitle eylemleri önce İstanbul’da, IMF-Dünya Bankası toplantılarını protesto gösterileri biçiminde başladı. Ufak grupların gösterileri biçiminde başlayan eylemler 6 Ekim’de binlerce kişinin katıldığı devrimci kitle eylemine dönüştü. O gün İstanbul’un orta yeri tam bir savaş alanına dönüştü. Polis çatışmalar saatler boyu sürdü. Polis, çok üstün teknik, iletişim ve çabuk organize olma avantajlarına rağmen

DEVİRİM ZAMANI

göstericileri dağıtamadı. Göstericiler polisin gaz bombaları ve panzerlerine moloftolar ve taşlarla karşılık verdiler.

Devrimci kitle eyleminin zayıflıklarını ve zaaflarını ele almayı başka bir zamana bırakırsak, burada en önemli şeyin göstericilerdeki kararlılık olduğunu söylemek lazım. Ayaklanmalarda gözüpeklik ve kararlılık zaferin tek değil ama baş koşuludur. Gösterilere tanık olan bir kişi, göstericilerdeki kararlılığı şöyle tanımlıyordu. “ben diyordum bu tanık, yıllardır bu toplantıları takip ederim hiç birinde böyle ölçüsüz olaylar yaşandığını görmedim. Biz de her şey ölçüsüz. Protestonun şiddeti de ölçüsüz polisin müdahalesi de ölçüsüz.”

Burada kullanılan “ölçüsüz” kavramını, şiddetin belli bir ölçeği olmadığı için, “kararlılık” anlamında okumak gerekir. Evet, taraflar birbirlerine karşı son derece kararlı davranıyorlar, birbirlerini alt etmek için tüm güçleriyle saldırıyorlar. Aslında bunu görmek için tanıklara başvurmaya da gerek yok. Resim ve görüntülere bakmak, taraflardaki kararlılığı görmek ve anlamak için yeterli.

Bunun nedenleri üzerinde kısaca duracağız ama önce ikinci örneğimize; Kürdistan’da son bir haftada yapılan eylemlere değinmek istiyoruz.

Burjuva basına “Güneydoğu Savaş Alanı” manşeti attıran gösterilerin özeti şöyle: Kürt halkı, A.Öcalan’ın tutsaklık sürecini başlatan gelişmeleri protesto için Başta Diyarbakır ve Hakkâri olmak üzere pek çok ilde gösteriler düzenledi. Gösteriler, doğal olarak polisle çatışmalar biçiminde sürdü. Binlerce insan çatışmalara katıldı. Esnaf kepenk kapattı. Polisin tehditleri esnafa geri adım attırmadı. Tam o sırada Diyarbakır’a giden İçişleri Bakanı boş sokaklar ve kapanmış kepenklerle karşılandı.

İçişleri Bakanı şehri dolaşırken birkaç sokak ötesinde irili ufaklı gruplardan oluşan binlerce kişi polisle kıyasıya çatı-

şıyordu. Diyarbakır’ı Hakkâri, Van, Şırnak, Cizre, Batman izledi. Kürt halkının “demokratik açılım”la aldatılmaya, uyutulmaya çalışıldığı bir sırada bu kitle gösterilerinin patlak vermesi, işin önemini daha da artırıyor. Kürt halkı, artık eskisi gibi kolay kolay aldatılamayacağını bu eylemlerle bir kez daha göstermiş oldu.

Şimdi sorulması gereken soru şu: Savaşan taraflardaki kararlılığın kaynakları, nedenleri nelerdir; bu kararlılık ne anlama geliyor?

Öncelikle şunun vurgulanması ve bilinmesi gerekiyor: Şayet güçlü bir maddi temel olmasaydı, hiçbir güç binlerce ve binlerce insanı böyle kararlı, ölümüne bir çatışmanın içine sokamazdı.

Nedir bu maddi temel? Kısaca söylersek, kapitalist toplumun ekonomik-politik krizi ve bu krizin toplumsal yaşamın her alanında yol açtığı çürümedir. Toplumun tüm yaşam gözeneklerini tıkayan ve onu adeta nefes alamaz hale getiren bu kriz ve çürüme, emekçi sınıflara ve ezilen ulusa düzene başkaldırdıdan başka yol bırakmamıştır.

Başka bir ifadeyle, emekçi sınıflar ve ezilen ulus ile ulusal topluluklar ayakta kalabilmek, yaşama tutunabilmek için kendilerini boğan, nefes alamaz hale getiren tekelci kapitalist düzeni yıkmak zorunda kaldıkları bir noktaya gelmişlerdir. Demek ki, tekelci kapitalist düzenin yıkılması onlar için yaşamsal bir sorun haline gelmiş durumda.

Eğer emekçi sınıflar ve ezilen ulus ile ulusal topluluklar için düzenin yıkılması yaşamsal bir sorun haline gelmişse, düzeni korumak da burjuva sınıf için yaşamsal bir sorun haline gelmiş demektir. Şimdi anlaşılıyor mu, “protestoların da, polisin müdahalesinin de” neden “ölçüsüz” olduğu?

Varsın küçük burjuva politik akımlar, polisin “ölçüsüz müdahalesi”nde “orantısız güç kullanımı” ve hatta “adaletsizlik” görüp sızlansınlar. Leninistler soruna başka açıdan, ayaklanma sanatının gerek-

lilikleri açısından bakarlar ve emekçi sınıflarla ezilen Kürt Ulusuna düşmanı yenmenin yollarını göstermeye; faşist devletin gösterilere, ayaklanmalara büyük bir güçle saldırmasının nedenlerini, sonuçlarını anlatmaya çalışırlar.

Evet, emekçi sınıflar ve Kürt halkı, artık ayaklanma sorununa eğilmeli ve ayaklanmayı bir sanat olarak ele almanın pratik anlamı üzerinde durmalı. Çünkü faşist devlet zaten uzun zamandan bu yana karşı ayaklanma yöntemlerini kullanarak hareket etmektedir. Örneğin, en ufak bir gösteriyi üstün bir güçle ezmeye çalışmak, en ufak bir ayaklanma girişimini, ayaklanmanın kıvılcımları başka yerlere sıçramasını diye, derhal tecrit etmek ve arkasından yine üstün bir güçle ezmeye çalışmak gibi. Bunlar karşı ayaklanma yöntemlerinden tipik iki örnektir.

Buna karşılık, devrim güçleri de ayaklanmayı bir sanat olarak ele almalı. Örneğin, düşman karşısında elde edilecek küçük küçük zaferlerin bile ne önemli kadar olduğunu, düşmanın maneviyatını bozmanın, ayaklanmada dayanıklılığın, kararlılığın, cüretin ne derece ve neden önemli olduğunu bilince çıkarmalı, ona uygun davranmalıdır.

Düzene başkaldırmak emekçi sınıflar ve ezilen ulus için yaşamsal bir sorun haline gelmişse, devrim kaçınılmaz hale gelmiş demektir. Bu koşullarda Leninistlerin temel görevi, kitlelere devrimin kaçınılmazlığını, derinliğini ve kapsamını anlatmak, onları devrime hazırlamaktır.

Kitlelere güven veren bir kararlılık, iddia ve cüretle ortaya çıkmak şimdi her zamankiden daha önemlidir. Küçük burjuva politik bu niteliklerden ya yoksunlar ya da bu niteliklerini kaybetmişlerdir. Hepsi de maneviyatları bozulmuş, inançlarını kaybetmiş vaziyette burjuvaziyle uzlaşma sularına yelken açmışlar. Geriye bunu yapabilecek tek güç olarak Leninistler kaldı.

Bu tarihsel görev şimdi Leninistlerin omuzlarında. Onun için bir kez daha “Devrim Biziz Biz Devrimiz” diye ileri atılmanın zamanı.□

MEZAR KAZICILAR İŞ BAŞINDA

Emperyalist finans örgütleri IMF ve DB dünya yoksul halklarının kaderini belirlemek, yoksulluklarını daha da arttırmak servetlerine servet katmak üzere 28 Eylül-7 Ekim arasında İstanbul da toplanacaklarını açıkladılar. Emperyalistlerin işbirlikçisi TC devleti de günler öncesinden hazırlıklara başladı. Kongre Merkezi'nin inşaatı tamamlandı ve vadi çepçevre çelik bariyerlerle çevrildi, 10 bin polis vadinin güvenliği için görevlendirildi. Kongre merkezini yerin yedi kat altına inşa ettiler. Bileniniz vardır vadiyi, bilmeyenler için kısaca anlatayım; kapitalist tekeller kendilerini güvende hissetsinler diye yedi kat yerin altına inşa edilmiş bir yapı, dışarıdan bakıldığında çatıdan ibaret bir görüntü. Neden mi yerin altına inşa ettiler, kapitalist tekeller işçi ve emekçilerden korkularından! Çünkü dünyanın neresinde bu toplantılar yapılırsa yapılsın dünyanın yoksul halkları bu toplantılara karşı sokaklara çıkarak toplantıları dağıttı veya dağıtmak için elinden geleni yaptı. Bunu bilen kapitalist tekellerin, bir de bunun Türkiye'de yapılacak olması eklenince korkularını daha da arttı.

Türkiye ve Kürdistan kırk yılı aşan bir mücadele ve savaşım tarihine sahiptir. Kapitalistler, devrimci hareketin uzun zamandır devrimci durum, iç savaş sürecinde deneyim kazanarak varlığını sürdüren bir mücadele geleneğine sahip olunan bir ülkeye geliyordu. Devrimci hareketin varlığı ve yoksul halkların kapitalizmle olan çelişkileri bir araya geldiğinde nasıl bir gücün açığa çıkacağını çok iyi biliyorlar. Bütün bunlardan kaynaklı korkuları bin kat daha artıyordu. Çelişkilerin bu kadar derin olduğu bu topraklarda kapitalist tekeller kendini rahat ve güvende hissetmeleri için binalarını yerin yedi kat altına inşa ettirdiler. Güvenlik için 10 bin polis kongre merkezini korumakla, bir o kadar güç de Kongre Vadisi'ne çıkan sokaklar ve yakın semtlerde konuşlandırıldı. Tam bir çelikten ve etten duvarla korunuyorlardı. Bizler de yani devrimciler bu toplantıyı yaptırmamak için çalışmalarımıza günler öncesinden başladık. Hedefimiz IMF ve Dünya Bankası'nın bizim geleceğimizi karartmalarına engel olmak ve Kongre Vadisini onlara mezar etmekti.

rına engel olmak ve Kongre Vadisini onlara mezar etmekti.

28 Eylül 7 Ekim tarihleri arasında belli eylemler ve etkinlikler planlandı bu doğrultuda çalışmalara başlandı. IMF ve Dünya Bankası'nı işçi ve emekçilere anlatmak ve teşhir etmekti. Afişler, bildiriler, broşürler hazırlayarak kamuoyunu yapılacak toplantıdan haberdar etmekti. Basın açıklamaları ve eylem tarihleri belirlenerek çalışmalar başladı. 30 Eylül itibariyle eylemler fiilen başladı ama benim size aktarmak istediğim, 6-7 Ekim günleri. Günler öncesinden 6'sı için çalışmaları başlatmıştık. Bizim amacımız vadiyi kuşatıp toplantıyı yaptırmamaktı. Bütün hazırlıklarımızı buna göre yapıyorduk. 6 Ekim saat 10.00'da Taksim Tramvay durağında toplandık, saat 11.00 gibi Gezi Parkı'nda sendikaların basın açıklamasına katılmak üzere harekete geçtik. Gezi Parkı'nda sendikaların basın açıklamasına katılacak ve sonrasında Cumhuriyet Caddesi istikametinde yürüyerek vadiyi kuşatacaktık, devam eden toplantıyı dağıtacak. Tabii işbirlikçi devlet güçleri de Cumhuriyet Caddesi girişini zırhlı araç ve binlerce polisle kapatmıştı.

Daha basın açıklaması bitmeden birer gazları ve tazyikli suyla saldırıya başladılar. İlk saldırı anında bir dağılma yaşansa da toparlanmamız çok uzun sürmedi. En hızlı şekilde toparlanıp savunma ve karşı saldırı için bir araya geldiğimizde AKM önündeydik, gaz ve tazyikli su saldırısı devam ediyordu. Bizim dağılma-mızdan dolayı düşman kuvvetleri de bölünmek zorunda kalmıştı. Düşman gücünün bu bölünmesini lehimize çevirmek zorundaydık. AKM'nin önündeki düşman kuvvetine saldırı başlattık. Düşman kuvveti bulunduğu yeri terk ederek çekilmeye başladı, geri çekilmek zorunda kalan polisler dört aracı bırakarak kaçtılar. Bırakılan araçların tamamı tahrip edildi. Bulduğumuz yer açık alan olduğundan yeni bir saldırıya açıktı. Biz de bundan dolayı kademeli olarak, daha güvenli noktalara doğru barikat kurarak geri çekildik. Açık alanda koşullarımızın eşit olmadığından gerilla taktiği uygulamak durumundaydık, öyle de yaptık. Düşmanı sokak aralarına çekerek zırhlı araçların hareket alanını kısıtlamak için barikatlar kuruyorduk.

Benim de içinde olduğum Leninist grup ve diğer çevreleri de yönlendirerek Gümüşsuyu bölgesinden çıkıp Sıraselviler Caddesi'ne ulaşmak oradan da İstiklal Caddesi ve Vadi'yi kuşatmak için Cumhuriyet Caddesi'ne çıkmayı hedefliyorduk. Sıraselviler Caddesi'ne çıktığımızda İstiklal Caddesi'ne ulaşabileceğimiz sokakların düşman tarafından kapatıldığını gördük ve aynı zamanda yoğun bir gaz saldırısı devam ediyordu, bu andan itibaren bulduğumuz noktada savaşıma başladık. Taksim İlkyardım Hastanesi'nin altında barikat kurarak bulduğumuz noktayı savunmaya başladık. Bu andan itibaren halka ve savaşan devrimcilere ajitasyon yaparak IMF, DB ve kapitalizmi teşhir etmeye başladık. IMF ve DB finans kapital sektörünün en üst temsilcileri olduğundan, bizim hedefimizde de finansın temsilcisi bankalar ve tekellerin elinde bulunan alışveriş merkezleri ve süpermarketler vardı. Bu merkezleri tahrip etmek gerektiğini anlatmak gerekiyordu. Ajitasyon sırasında işçile-

rin emekçilerin ve küçük esnafın malları zarar görmemeli, hiçbir şekilde buna müsaade edilmemeliydi. Bunun yanında banka ve büyük marketler tahrip edilmeliydi. Bütün bunlar yapılırken “zarar verme mantığıyla değil finans kapitalizmin temsilcisi ve işbirlikçisi kurumlar hedef alınmalı” vurgusu yapılarak ajitasyona devam edildi. Aynı esnada bankalar ve büyük marketler tahrip edilmeye başlandı, bunlar yapılırken, banka ve market çalışanları uyarılarak dışarı çıkmaları istendi. Bunun onlarla bir ilgisinin olmadığı aksine çalışanlarla aynı tarafta olduğumuz, onların da sömürdükleri, sömüreninse tekellerin olduğunu anlatarak bilinçli bir yönelim başlattık. Bir yanda bunlar yapılırken aynı zamanda düşmana karşı taş ve sapanlarla cevap veriyorduk. Leninistlerin ve devrimcilerin iradesini kıramayan düşman daha fazla kuvvetle saldırmaya başladı. Sıraselviler Caddesi ve bağlı sokaklarda saatlerce çatışmalar devam etti bu cadde ve sokaklardaki bütün banka ve marketler tahrip edilerek Tophane istikametine doğru geri çekildi. Bu çekilme sırasında düşman saldırısı daha da yoğunlaşmış ve bazı yoldaşlarımız yaralanmıştı. Gaz bombasıyla yarala-

nan yoldaşların bölgeden çıkarılması gerekiyordu, yaralanan yoldaşlardan biri yürümekte zorluk çekiyordu, derhal yaralı yoldaşları alarak bölgeden çıktım.

Bundan sonraki anlatılanları savaşıma devam eden yoldaşlar ve basından dinleyerek aktarıyorum. Daha önceden planlanmış olduğu belli olan faşist saldırılar yaşanmış. Tophane civarına konumlanmış sivil polis ve faşistler, geri çekilme sırasında kitleden kopan devrimcilere saldırarak yaralamışlar. Bunu yapmalarındaki amaç, devrimcilerle esnafı karşı karşıya getirmektir. Bunu yapanlar çok iyi bilmelidirler ki, hangi komplolara başvurursa vursunlar, tarihin çöplüğündeki yerini almaktan kurtulamayacaklar. Şu da bilinmeli ki, küçük esnaf devrimimizin bir müttefikidir. Polisin bu komplosu burjuva basının aradığı bir haberdi, bu haberin üzerinden hemen anti-propagandaya başlandı. Ne yazık ki bunu destekleyen bir görüntü bile bulamıyorlardı. Çünkü yapılan eylemde küçük esnaf gözetilmiş, zarar vermek şöyle dursun, kazara bile bir esnaf zarar görmemişti. 6 Ekim günü yoğun olduğu kadar yüksek bir moralle sonlanmış oldu.

7 Ekim’e bir gün önceki moralle baş-

landı. Bugün toplanma bölgesi, Pangaltı. Bugün burada toplanıp Vadi’yi buradan kuşatacağıktık. Ergenekon Caddesi’nde toplanıp Pangaltı’ya doğru yürümeye başladık. İlk sokakta daha önceden konumlanmış olan polis, caddeye zırlı araçlar ve polisle kapattı. Tıpkı bir önceki gün olduğu gibi, gaz bombası ve tazyikli suyla saldırmaya başladı. Saldırıyla birlikte geri çekilerek savunma konumuna geçtik. Ara sokaklara doğru çekilerek barikat kurarak çatışmaya başladık. Çatışan kitle bugün daha deneyimli. İlk saldırıyla birlikte banka ve marketlere dönük saldırı başladı. Kurtuluş Caddesi ve Bomonti istikametinde ki bütün bankalar, saldırıların hedefindeydi. Bugünkü bölge, çatışmalar için pek uygun değildi, aynı zamanda düşman, bulunduğu bölgeden ayrılamıyordu, yalnızca bulunduğu yeri korumaya çalışıyordu. Ve 7 Ekim de böylece bitmiş oldu. Kapitalizmin temsilcilerine sonlarının ne kadar yakın olduğunu hatırlatan iki günden sonra, yaşıyor olduklarına sevinerek gittiler. Bizler de dünya proletaryasının bir parçası olarak kapitalizm karşı mücadelemizde üzerimize düşeni yapmış olduk.

DİK’li Bir İşçi

İŞÇİLER YİNE KIZIL MEYDAN’DA

6 Ekim 2009. İstanbul’da yapılacak olan IMF ve Dünya Bankası toplantıları başladı. Elbette toplantılarla birlikte protestolar da!.. Bu iki kurumun ne anlama geldiğini, kimlere hizmet ettiğini bilen ve onların bu çalışmalarını engellemek, insanlık adına iyi şeyler yapmak isteyen binlerce insan Taksim Meydanı’ndalar; sloganlarla alana giriyorlar. Taksim Meydanı yine kızıl bayraklar altında, yine emekçilerin renklerine bürünmüş. İşçiler, emekçiler, devrimciler hep birlikteler...

Bir yandan alana girişler devam ediyor. İşçiler kortejler halinde sırayla ilerliyor ve alandaki yerlerini alıyorlar. Bu manzarayı birkaç saniye için düşünün ve size tarihteki hangi günü anımsattığınızı söyleyin... Birçok kişi aynı tarihi verecektir: 1 Mayıs 1977.

O gün de işçi sınıfı aynı meydanı doldurmuş, bayraklarını dalgalandırmış, sloganlarını, marşlarını haykırıyordu. 500 bin olmasa da binlerce işçi aynı kızılığın yeniden yaşatıyor Taksim’de.

Yıllar boyunca sermaye sınıfı işçileri bu meydandan uzak tutmaya çalıştı, işçilerse hep o alanda olmak için savaştı. Artık Taksim, iki sınıf arasındaki savaşımın bir kalesi, bir simgesi olmuştu. O kale sermaye sınıfı tarafından en vahşi yöntemlerle korunmaya çalışıldı. Ne pahasına olursa olsun işçi sınıfı oraya girmemeliydi. Çünkü eğer işçiler bunu yaparlarsa, sermayenin yaptırılmam dediği-

ni bir kere yaparlarsa, yıktırılmam dediği sistemi de yıkabilirlerdi.

Kızıl Meydan olan Taksim’de işçilerin yapmak istediği en küçük bir eylem ya da etkinlik en vahşi saldırılarla karşılık buldu.

Her eylemde yenilendi bu savaş, her 1 Mayıs’ta doruğa ulaştı. 17 yıl boyunca işçi sınıfının öncüleri olan Leninistler tarafından girildi bu kaleye; sınıfsız bir dünyanın simgesi olan kızıl bayraklar dikildi burçlara. Yıllarca yalnız başına verilen mücade-

lenin sonunda işçi sınıfı kimi izlemesi gerektiğini keşfetti. Artık onlar da 1 Mayıs’ta olmaları gereken yerde, Kızıl Meydan’da yerlerini aldılar.

Bugünden sonra artık insanlık tarihinin en büyük savaşını sürdüren iki sınıfın mücadelesinin bu topraklardaki en önemli simgesi olan Taksim işçilerindi. Yıllar boyu yılmadan verilen mücadele ve Taksim konusundaki ısrar bugün işçileri öyle bir noktaya getirdi ki artık emekçilerin her eyleminin odağı Taksim Meydanı oldu.

Ve 6 Ekim 2009. Yine Taksim. İşçi sınıfı artık kendilerinin olan meydanda, artık ismi kızıl olan meydanda. Yine bayrakları, sloganları ve marşlarıyla.

Sermaye sınıfının yaptırılmam dediği yapıldı. Sıra yıktırılmam dediğine geldi.

Bir Mücadele Birliği Okuru

Kendi Kurtuluşumuz Mülkiyete ve Siyasi İktidara El Koymak

Mücadele Birliği: Devrimci bir işçi olarak seni bu eylemlere katan nedenler nelerdir?

Kurtuluş Gürbüz: Beni bu eylemlere katan, devrimci bir işçi olmak, sınıf bilinçli bir işçi olmak. Bu eylemlerde IMF'nin ve DB'nin halkları yıkıma uğratan, onların ekmeğine, aşlarına, sofralarına, geleceğine göz koyan IMF ve DB'na emperyalist sermayenin kuruluşlarından olmasından kaynaklı, onların bizi yıkıma uğratması. Biz de onları yıkıma uğratmaya çalışıyoruz. Bunun için yapılacak kongrede, toplantıda alınacak kararlar, dünya emekçi halklarının daha fazla yıkıma uğraması için daha hangi yasaları çıkaracaklar, neler yapacaklar bunlar üzerinde, emekçileri yıkıma uğratmak üzerine olacaktır. Kendi krizlerinden kendileri kurtulabilen için toplanacaklardı. Daha fazla sömürerek kurtulacaklardı krizden. Biz de bu bilinçte olduğumuz için emperyalizmin kuruluşlarına toplantı yapmak için izin vermedik. Bizim için bu yıkım kararlarının alınmasına izin vermek istemedik. Bundan dolayı katıldım.

Mücadele Birliği: Peki IMF ve DB'nin İstanbul'da yeterince iyi karşılandığını düşünüyor musunuz?

Kurtuluş Gürbüz: Devrimci çevreler olarak iyi karşıladık. Daha kitlesel karşılayabildik. İşçi ve emekçi halklar yoksulluk içinde yaşamasına rağmen, biraz daha olayların gerisinde kaldılar. Bizim onları tam örgütleyememizden kaynaklı, asıl tepki koymasına gerekenler onlardı. Devrimci işçiler tepkisini koydu, yeterince koydu. Daha farklı şeyler de yapılabilirdi.

Mücadele Birliği: Sendikaların sadece basın açıklamalarıyla sınırlandırmalarına ne diyorsun?

Kurtuluş Gürbüz: Sendikaların bu basın açıklamalarıyla sınırlandırmaları, biraz da olayları yumuşatmak, kavgasız gürültüsüz halletmeye çalışmaktı. Çünkü daha kitlesel olsalar, emekçilerin devrimci hareketin peşine takılacağını biliyorlardı. Gördüğümüz gibi de devrimci kitle bir an yerinde durmadı, sürekli hareketliydi ve İstanbul'u onlara dar ettiler. Bunu gören işçiler ve emekçiler boş durur mu, devrimcilerin peşine takılacaktı. Bundan kaynaklı sendikalar da buna meydan

vermemek, günü kurtarmak için, şu günü atlatalım da nasıl olursa olsun düşüncesindedir.

Mücadele Birliği: Son süreçte "esnaf" görüntüsü altında sivil faşistlerin saldırılarında artış gözleniyor. Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir?

Kurtuluş Gürbüz: Devrim, karşısında karşı-devrimi de örgütleyerek gelişir. Devrim gelişirken karşı-devrimi de geliştirir. O yüzden devrimcilerin karşısına sadece polis ve devlet kurumları çıkmayacak.

Basın orada özellikle esnafa zarar verdiğini göstermeye çalıştı. Oysa hiçbir esnafa zarar verilmemiştir. Büyük marketler ya da bankalara yönelik saldırılar. Polis, bilinçli bir propagandayla eylemcilerle halkı karşı karşıya getirmeye çalıştı. Bize saldıran, sivil polislerle birlikte çevik kuvvet polisleriydi ve faşistler birlikte saldırdılar.

Mücadele Birliği: Eklemek istediğiniz bir şey var mı? Yaşanan süreç, IMF toplantıları vb.

Kurtuluş Gürbüz: Bu örgütler kapitalizm var olduğu müddetçe var olacak, toplantılar devam edecek, Afrika'da insanların açlıktan ölmesi, Türkiye'de, Kürdistan'da, Ortadoğu'da, savaş devam edecek. Emperyalistler yoksulluğu büyüterek krizini atlattı. Biz işçi ve emekçilerin buna karşı daha uyanık, daha örgütlü olmalıyız, kurtuluşun ancak sosyalizmde olduğunu, toplumsal mülkiyete geçmemizle birlikte mümkün olacağını anlatmak gerekiyor. Kendi kurtuluşumuzun mülkiyete el koyup siyasi iktidara el koymak olduğu şeklinde aydınlatmak, bu şekilde harekete geçirmek gerekiyor halk kitlelerini ve emekçi sınıfları. □

IMF-DB EYLEMLERİNDE YARALANAN İŞÇİ İLE RÖPORTAJ

6-7 Ekim IMF ve Dünya Bankası karşıtı eylemler esnasında, sivil faşistler tarafından satırlı-bıçaklı saldırıya uğrayan işçi arkadaşımızı Mücadele Birliği Platformu olarak ziyaret ettik.

İşçi arkadaşımız kendisine yapılan barbarca saldırıyı şöyle anlattı: "Çevik kuvvet polislerinin Taksim'de üzerimize doğru gelmesinin ardından oradan ayrıldık. Önce 9-10 kişi kadar vardık. Daha sonra karşı saldırıyla başka yerlere dağıldık. Karaköy'den Tophane yönüne doğru çatışarak ilerledik. Tophane'de esnaf kılığındaki faşistlerin bir bayana saldırdığını görünce, ben de bayanı ellerinden kurtarmak için elimdeki bayrağın sopasıyla üzerlerine yürüdüm, ama onlarda satır, bıçak, levyeler vardı. Aniden üzerime saldırdılar, bacağıma doğru satırla vurdular, kalçamdan bıçakla yaraladılar. Yüzüme ve kafama tekme ve sopalarla vurarak küfürler savuruyorlardı.

Şu an burnumda ve elmacık kemiğimde kırıklar var. Ardından sivil faşistler pitbull cinsi köpeklerle üzerime gelerek köpekleri saldırtmaya çalıştılar. Bir süre sonra bayıldım ve o andan sonra bir defa gözlerimi açtım, ama tekrar kafama inen kalasla yeniden bayıldım. Tahminen o andan sonra beni öldü diye bırakarak gittiler. Gözlerimi açtığımda iki arkadaş beni hastaneye götürdü. Hastanede onlara teşekkür ederek kendilerinin başına bir şey gelmemesi için gitmelerini söyledim.

Ben yapılan bu saldırıları teknelci sermayenin, işçi, emekçi olan her insana karşı yapılan bir saldırı olarak görüyorum ve bu saldırılar yapılmaya devam edilecektir. Bu faşist saldırılara karşı sesiz kalmayalım. İşçi ve emekçileri birlik olup faşizmin besleyicisi, sömürücüsü olan teknelci sermaye devletine karşı mücadele etmeye çağırıyorum." □

IMF VE DÜNYA BANKASI EYLEMLERİNDEN

IMF ve Dünya Bankası yıllık toplantılarını bu kez İstanbul'da yaptı. Emperyalist-kapitalist sistemin kurumları olan ve bir vampir gibi işçi ve emekçilerin kanını emen IMF ve Dünya Bankası'na tepki kaçınılmazdı. Toplantıların yapılacağı tarihten günler önce IMF ve Dünya Bankası'nı protesto için eylem programları hazırlandı. Toplantılara kısa bir zaman kala eylemler çoğunlukla basın açıklaması ve yürüyüşler şeklinde gerçekleşti.

KESK, DİSK, TMMOB, TTB'nin de, bir eylem programları vardı. Bu programların arasında 1 Ekim SSGS yasasının yıldönümü dolayısıyla Taksim'e yürüyüş gerçekleştirildi. Bundan başka konfederasyonların 3 Ekim günü Baro Han'da Türkiye'den IMF Mağdurları Manzaraları programları oldu. Programın sonunda 6 Ekim günü gerçekleşecek olan basın açıklamasına kitlesel bir şekilde katılma ve 6 Ekim sonrasında da tepkinin daha da kitleselleşerek kriz karşıtlığı şeklinde devam etmesi çağrısında bulunuldu.

6 Ekim günü sendikalar basın açıklamasının olacağı alana temsili düzeyde bile denilemeyecek kadar az sayıda gelmişlerdi. Üstelik İstanbul'un kurtuluşu dolayısıyla, o gün öğretmenlere tatildi. Sendikaların programlarındaki eylemlere tabanın bu kadar ilgisiz kalmasının sebebi neydi acaba? Bunda sendikaların kitlelerini eylemlere katmama çabasından söz edilebilir miydi? Örneğin Eğitim-Sen, 3 Ekim sabahına öğretmenlere yol ücretlerinin kaldırılması doğrultusunda bir eylem kararı almış ve bunun duyurusunu Galatasaray'dan Taksim Meydanı'na doğru yürüyüş şeklinde yapmıştı. Ama kitesine haber vermeden yürüyüşün güzergahını Taksim Meydanı'ndan Galatasaray'a doğru değiştirmişti. Hem tatil gününün sabah saatlerinde olan hem de toplanma yeri habersiz değişen eyleme katılım az olmuştu. O günün öğleden sonrasında olan programa da konfederasyonlardan neredeyse temsili düzeyde katılım olmuştu. Konfederasyonların IMF'yi teşhir eden ve 6 Ekim günü gerçekleşecek basın açıklamasına çağrı şeklinde düşünülen programa sendikaların kitesinin neden katılmadığı doğrusu sorgulanması gereken bir durumdu.

6 Ekim günü sendikaların eylemi basın açıklamasıyla sonlandırılacaktı. Devrimci yapılar da oradaydı. Onlar basın açıklamasının hemen bitiminde Vadi'ye doğru yürüyüşe geçeceklerdi. Ama basın açıklaması daha bitmeden polis kitlenin üzerine biber gazıyla saldırdı. Kitle örgütü olan ve yasal hakkı olan basın açıklamasını gerçekleştirmek üzere alanda bulunan sendikalara polis hiçbir uyarıda bu-

lunmadan saldırmıştı. Anlaşılan devletin kendi ölçütlerindeki demokratik tavırlara bile tahammülü kalmamıştı. Biz de devrimci kamu çalışanları olarak emperyalizmin ve kapitalizmin birer kurumu olan IMF ve Dünya Bankasına tepkili olduğumuz için eyleme katılmıştık. Saldırının ardından kitleyle beraber birbirimizi ezmek için el yordamıyla nefes alabileceğimiz bir alana geçmeye çalıştık. Biber gazı aralıksız hem de kitlenin üzerine üzerine atılıyordu. Büfelerden birine girdiğimizde içerdekiler "nedir bu, her zaman aynı şey, her eylemde polis kitleye biber gazı atar ortalık gazdan durulmaz olur." Büfedeki çalışanlar bunları söylenirken gazdan korunmak isteyen kitleye limon dağıtıldı. Biraz soluklanıp gazın etkisini limonla dağıtıttıktan sonra çıkıp neler oluyor diye bakalım dedik. Biber gazının ardı arkası kesilmiyordu. Korunmak için eylem öncesinde pek çok eylemci gibi bizim de kahvaltılık yaprak üzere girdiğimiz simitçiye girdik. Ama eylem öncesinde müşteri olarak bizi kabul eden, fakat eylem sonrasında gazdan korunmaya çalıştığımızı fark eden bu yerin sahibi bize, "defolun, çıkın buradan, kadın halinizle evde oturun ne işiniz var burada, sizin yüzünüzden bir sürü gaz yedik" diye çıkıştı. Orada bulunan eylemci kamu emekçileri ve devrimci kamu çalışanları olarak bizler, işletme sahibinin bu tavrı karşısında kapitalizmin ve emperyalizmin işçi ve emekçilere sokağa çıkmak dışında alternatif bırakmadığını, bu gazların devletin faşist yüzünü gösterdiğini

bağıra çağıra anlatarak dışarı çıktık.

Gerek İstiklal Caddesi üzerinde gerek sokak aralarında polisin eylemcilere saldırısı sürüyordu. Eylemciler yılmamıştı, çatışıyorlardı. Emperyalizmin, kapitalizmin finans kuruluşları olan bankaları tahrip ediyorlardı. Kimi "bu şekilde eylem olmaz, tepkiyi demokratik yollarla dile getirmek lazım" diyerek polisin tavrını haklı göstermeye çalışıyorlardı. Tanık olduğumuz görüntülerden, tepkinin barışçıl yollarla dile getirilmesinin bir anlam ifade etmediğini ve barışçıl tepkilerin polisin saldırısına maruz kalmaktan alıkoymayacağı gerçeğini çıplak bir halde gözlerimizin önüne sermişti. Türkiye dışından eyleme katılan bir eylemci "Gül güçtür" pankartı taşıyarak tepkisini barışçıl bir şekilde dile getirmeye çalışıyorlardı. Eyleminde hiçbir şiddet belirtisi göstermediği ve tek başına yürüdüğü halde polisin tazyikli su ve biber gazı, sivil faşistlerin de şiddetli saldırısına maruz kalmıştı.

Polisin eylemcilere saldırısı esnasında attığı biber gazından korunmak için bir anda mağazaların, hanların içerisine kaçışan İstiklal Caddesi'nin insanları, gazın dağılması üzerine bir anda ortaya çıkıyordu. Hangi arada derede ortadan kaybolup geri çıktığı fark edilmeyen İstiklal Caddesi'nin bu kitlesi, anlaşılan eylemlere çok aşinaydı. Bu durumdan bu eylemlerin çıkış amacının yanı sıra kitleyi ayaklanma günlerine hazırlaması açısından büyük bir önem taşıdığı anlaşılmalıdır.

Devlet saldırılarını şu şekilde gerekçelendirecekti. Bu gerekçeyi Vali'nin açıklamasıyla aktaralım, "Belli noktalarda ve demokratik ölçülerde tepkiye izin verdik. Sendikalarla da anlaşmamız vardı diğer örgütleri aralarına katmayacakları şeklinde. Ama yasa dışı örgütler sendikaların arkasına sığınarak istediklerini gerçekleştireceklerdi. Biz ona izin veremezdik". Vali'nin bu şekildeki açıklaması KESK başkanı tarafından yalanlandı: "Bizim Vali veya emniyet müdürüyle bir anlaşmamız olmadı." Ne devrimci yapıların, sendikaların kitlesi olmadan yürümeme gibi bir kararı vardı, ne de sendikaların arkasında sınımlanacak kadar çok sayıda kitlesi vardı.

IMF ve Dünya Bankası'nın toplantılarının gerçekleştiği salona kadar gidilemedi ve toplantı dağıtılamadı. Ama IMF ve Dünya Bankası toplantıları büyük bir tedirginlik içinde ve ancak geniş bir güvenlik önlemiyle gerçekleştirilebildi.

DEK
(Devrimci Emekçi Komiteleri)

"BU TOPLANTILAR TEKRAR OLURSA, TEKRAR KATILIRIM EYLEMLERE"

IMF-DB toplantılarını protesto etmek amacıyla, 6 Ekim günü Taksim Meydanı'nda bir eylem oldu. Bu eylem sırasında Gökmen Yurdakul elinden yaralandı ve ayağında da ezilmeler meydana geldi. Aynı gün Kurtuluş Gürbüz, sivil faşistlerin saldırısı sonucu ayağından, burnundan ve vücudunun çeşitli yerlerinden yaralandı. IMF-DB'nin İstanbul'a daha fazla soygun, sömürü ve katliam için geldiği bu yaşananlarla kanıtlanmış oldu. Bu durum, kapitalizmin ve onun temsilcileri olan IMF-DB'nin doğasına uygundur.

8 Ekim'de, 6-7 Ekim günü gerçekleştirilen eylemlerde yaralananlar ve yaşananlar için bir basın açıklaması yapıldı. Bu basın açıklamasına, Kurtuluş Gürbüz rahatsızlığı nedeniyle katılamadı, ancak Gökmen Yurdakul oradaydı. Basın açıklamasına, burjuva medyanın (Kanal D, Flash TV, Haber Türk,

Show, CNN Türk, TRT 1, Yol TV, vs.) ilgisi yoğundu. Yapılan açıklama sonrası medya çalışanları, Gökmen Yurdakul ile röportaj yaptılar:

Basın: Bize elinizin nasıl yaralandığını anlatır mısınız?

Gökmen Yurdakul: Taksim Gezi Parkı civarında, polislerin arasında yoğun gaz saldırısına maruz kaldım. Panzerin zehirli, tazyikli su sıkması sonucu bir hanın kapısının önüne doğru sürüklendim. Ardından polislerin joplarla saldırısı sonucu hanın kapı camından içeriye atıldım. Sonrasında da biber gazı ve jop saldırısı devam etti. Bu yaşananların ardından kaldırıldığım hastanede elime 42 dikiş atıldı ve ayağımda da ezilmeler oluştuğu tespit edildi.

Basın: Peki IMF ve Dünya Bankası hakkında ne düşünüyorsunuz?

Gökmen Yurdakul: IMF ve Dünya Bankası, kapitalizmin dünya halklarını daha fazla sömürmenin, katletmenin planlarını ve eylemlerini gerçekleştirmekle sorumlu, sömürü ve finans örgütleridir. İşçilerin, emekçilerin ve onların çocukları olan öğrenci gençliğin yaşamış olduğu tüm politik-ekonomik sorunların nedeni, kapitalist-emperyalist örgütlerdir. Kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla tüm yaşanan ekonomik-politik sorunlar ortadan kalkacaktır. Bu yapılan eylemler de bu savaşımın adımlarından biridir.

Basın: Birçok işyeri ve bankaların camları kırıldı ve hatta bir kişi de yaşamını yitirdi. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Gökmen Yurdakul: Camları kırılan birçok iş yeri ve bankaların hepsi işçi ve emekçileri sömüren sermayelerin finans kasalarıdır. İşçi ve emekçiden yana olan esnafa hiçbir şekilde zarar verilmemiştir. Verilen tüm zarar, açlığın, yoksulluğun ve sömürünün sorumlularına yöneliktir. Ayrıca kimi burjuva medyalari sivil faşistleri, mahalle esnafı (kasap, kasabın çırağı, mahallenin gençleri, vs.) olarak anlatıp, bu kişileri yardımsever, yurtsever vatandaş olarak göstermiştir. Bu faşist grup, günler öncesinden silahlandırılıp ve çeşitli mahallelere yerleştirilmiştir. Bu mahallere giren devrimcilerle satır, bıçak ve sopalarla saldırmışlardır. Bizler soyguna, sömürüye, katliamlara karşı mücadele eden devrimciler olarak, bizlerle dayanışma içerisinde olan birçok esnafı biliyoruz, tanıyoruz. Bu kişiler, kimden yana olduklarını gösterdiler. Yani, sömürü ve katliamcılardan yana mı yoksa insanca bir dünya kurma mücadelesi verenlerin mi yanındalar?

Basın: Bu toplantılar yine yapılsa tekrar katılır mısınız?

Gökmen Yurdakul: Tüm sömürü ve katliamların nedeni olan kapitalizmi ortadan kaldırmaya dek bu mücadele sürecektir. Bu toplantılar tekrar olursa, tekrar katılırım. □

"Marksizm-Leninizm Pratikte Bir Kez Daha Doğruluğunu Kanıtladı"

Tekelci kapitalizm son çırpınılarını verirken, kendini ayakta tutma adına çıkış yollarını aramaya devam ediyor. Tekelci sermaye gruplarının düzenlediği G-8, G-20 toplantıları bunun örneği. Ama hepimiz biliyoruz ki, yapılan bu "sistemi kurtarma çalışmaları", dünya gündeminde daha çok işbirlikçi tekelci sermayeye karşı yapılan protestolarla, kitlesel eylemlerle yerini alıyor. Yaşadığımız son süreçte de IMF ve DB'nin Türkiye'de yapacağı toplantılar vardı.

Emperyalist-kapitalist sistemin bu finans aygıtlarının, insanlığı daha fazla sömürmek, açlık ve yoksulluk batağına sürüklemek için yapacakları toplantılara gereken karşılama da yapıldı.

Bu süreç içerisinde oluşturulan IMF ve DB Karşıtı Birlik içinde Mücadele Birliği olarak biz de vardık. Ve bu önemli gündem için, IMF ve DB'na karşı yapılacak eylemlilikler için gereken hazırlıklar, uzun zamandan beri yürütüldü. Ve beklenen gün geldiğinde (6-7 Ekim), Taksim Meydanı ve çevresi, Şişli, Kurtuluş taraflarında iki gün geniş çaplı sokak savaşları, eylemler yapıldı.

Ben çatışma alanlarında değildim ama yapılan eylemleri ve çatışmaları yakından takip ediyordum. Gerek medyadan, gerekse gazetelerden öğrendiğimiz gibi, Türkiye'de İstanbul sokaklarında yapılan kitlesel eylemler ve sokak savaşları, tüm dünya basınında ilk yerini aldı. Hatta IMF ve DB'nin Hilton'daki toplantı gündemini bile geride bıraktı. Dünya devrimci hareketi, Türkiye'de olup biteni emin ki yakından takip etmiştir. Şunu da belirtmeliyim, çatışma gününde dışarıdan edindiğimiz izlenimler, halkın da polise karşı tepkisinin büyük olduğuydu. Her ne kadar basın da esnafın devrimcilere karşı tavır aldığı gibi haberler verilse de, bu da aslında aldatmaktan başka birşey değildi. Bu haberlerin verilmesinin amacı elbette ki, burjuvazinin ideolojik taktiklerinden birisidir. Ve aynı zamanda bu, eylemlerimizin başarıya ulaştığının göstergesidir. Yoldaşlarımız bir leniniste yakışır şekilde alanlarda çatıştılar, militanlıklarıyla kitlelere cesaret verdiler. Bu süreç gösterdi ki, marksizm-leninizm pratikte bir kez daha doğruluğunu kanıtladı.

*İstanbul'dan
Bir Mücadele Birliği Okuru*

KOMPLOLAR SÖKMEDİ

6 Ekim günü IMF-DB protestolarında aralarında 10 Mücadele Birliği okurunun da olduğu 103 kişi gözaltına alındı. O gün gözaltına alınan bir Mücadele Birliği Okuru, gözaltına alınıp serbest bırakılmasına kadar yaşadıklarını ve gözüklerini anlattı.

Gözaltına alındığımız ilk andan itibaren işkence, kabadayak, küfür ve komplo ile karşılaştık. Daha gözaltı araçlarına götürülürken, bizim ve bir çok eylemcinin ceplerine polisler tarafından misketler, bilyeler, limon ve sapanlar konuldu. Devamında gözaltı aracına bindirilirken yapılan aramada bu malzemeler üzerimize yıkıldı. Polis bir eylemcinin boynuna molotof dolu bir çantayı astı ve çantayı bu eylemcinin üzerine tutanak tuttu. Ellerimiz kelepçeli olduğu için duruma müdahale edemedik. Gözaltı aracında şiddetli bir saldırıya maruz kaldık. Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü önünde bekletilirken, getirilmiş olan mavi torbaların içerisine malzemeler yerleştirildi. Ve her bir torbanın üzerine gözaltındaki eylemcilerin isimleri yazıldı.

Akşam saat 20.00 gibi Güvenlik Şube'ye alındık. Ayakkabı bağcıklarımızı çözmeme tavrı karşısında saatlerce ayakta bekletildik. Bu tavır karşısında polis saldırısı sloganlarla karşılandı. Ayakkabı bağcıklarımız polis tarafından kesildikten sonra nezarethaneye alındık. Bazı arkadaşlarımız bilinçli bir şekilde nezarethanede tek bırakıldılar.

Sabah saatlerinde gözaltına alınan 103 kişiden 60'a yakını Güvenlik Şube'den serbest bırakıldı. 23 eylemci 18 yaşından küçük olduğu için Beyoğlu Çocuk Şube'ye götürülmüşlerdi. Geriye kalan, içlerinde 3 Mücadele Birliği okurunun da bulunduğu 25 eylemci olarak savcılığa sevk edildik. Saat 14.00 gibi ulaştığımız Beyoğlu Adliyesi'nde saatlerce araçta bekletildik. Bekletildiğimiz süre boyunca sloganlarımız eksik olmadı. Adliye önüne gelen yakınlarımız da bu sloganlara eşlik ettiler.

Akşam saat 19.00'da savcılıkta ifade veren 25 kişiden 10'u savcılık kararıyla serbest bırakıldılar. Aralarında 2 Mücadele Birliği okurunun da bulunduğu 15 kişi ise tutuklanma talebi ile mahkemeye sevk edildiler. 25 kişi, "Taksim Meydanı ve civarında zor kullanmak suretiyle izinsiz gösteri ve yürüyüş yaparak, "Gösteri Yürüyüş Kanunu"na muhalefet ettikleri... görevli memura mukavemet gösterdikleri... görevli memura fiili saldırıda buldukları... kamu malına zarar verdikleri... işyerlerine zarar verdikleri... görevli memuru yaraladıkları... molotof attıkları vb. İthamlarla suçlandık. Mahkemeye sevk edilen 15 kişiden 2'si, bu komplo sonucu tutuklandılar. Emperyalistler ve işbirlikçi tekelci kapitalizm için korku dolu iki gün bu şekilde "atlatılmış" oldu.

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

IMF VE DB HAKETTİKLERİ ŞEKİLDE KARŞILANDI

Merhaba,
Ben İstanbul'da n DÖB'lü bir öğrenciyim. 6 Ekim günü, IMF ve Dünya Bankası'na karşı Taksim Meydanı'nda yapılan ve Hilton'un önüne yürünerek devam eden basın açıklamasında çıkan çatışmada 78 kişiyle birlikte gözaltına alındım.

Basın açıklamasının okunmasından sonra yaklaşık 5bin kişi, IMF top-

lantılarının yapıldığı Hilton Oteline doğru yürüyüşe geçti. Yürümeye başladığımız an, polis tazyikli su ve biber gazıyla saldırıya geçti. Bunlara sloganlarımızla karşılık verdik ve yürümeye devam ettik. Buna karşılık polis gözaltına almaya başladı. Yakaladığı kişileri döverek çevik kuvvet arabasına götürmeye çalıştılar, biz de sloganlarımızla direnerek cevap verdik.

Sağlık kontrolünden sonra Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük ve orada gece yarısına kadar bekletildik. Oradan Beyoğlu Çocuk Şubesi'ne götürüldük. O gece 6 bayan, tek kişilik bir odada kaldık. Her şeye rağmen şarkılarımızla ve türkülerimizle orayı inlettik. Bütün çabalarına rağmen, bizi susturamadılar.

Sabah parmak izi almak için Beyoğlu Güvenlik Şube'ye götürüldük. Parmak izi vermek istemeyince şiddet kullanarak zorla aldılar. 18 yaşından küçük olduğumuz için kelepçe takmaları yasal olmadığı halde kelepçe takmaktan çekinmediler.

Savcılığa girerken ve çıkarken "IMF Defol Bu Dünya Bizim", "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın" sloganlarımızla orayı inlettik. Gözaltı süresince Çocuk Büroda olmamıza rağmen açlık grevindeydik ve onlara karşı tavrımızı ortaya koyduk.

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

HER YERDE BİZ VARIZ!

6 Ekim 2009 günü sabah erken saatlerde kapitalist finans kurumları IMF ve DB için ilk önce, sendikaların düzenlediği basın açıklamasına katıldık. Basın açıklamasının bitmesiyle birlikte, polisler, azılı katiller gibi gaz bombaları ve tazyikli su ile kitlenin üzerine saldırıya geçti. Saldırı sonrası geri çekilen kitle, artık sermaye sınıfına karşı büyük bir savaşa başlamıştı.

Yanımdaki yoldaşla beraber The Marmara Otel'i'nin yan sokağına çekildik, son hazırlıklarımızı yapıp tekrar çatışmaların olduğu yere gittik. Alman Hastanesi'nin bulunduğu cadde, bayağı yoğun çatışmalara sahne oldu. Bizler, leninist olmanın sorumluluğuyla barikatın en önündeydik. Bulduğumuz noktada pankartımızı açtık. Daha sonra sloganlar duyuldu. "Yaşasın Patrtimiz TKEP/Leninist". Bir süre sonra polisi geri püskürterek barikatlarımızı yeniden kurduk. Onlar ikinci defa geldiklerinde biz, ikinci defa onları püskürtmeye hazırдық ve bunu da başardık. Kitleye devamlı yaptığımız ajitasyonla bir öncülük görevi üstlenmiştik. Bir süre sonra tazyikli kimyasal sularla üzerimize gelen polis, kitleyi bir kısım da olsa geri çekilmeye itti. Cadde üzerinde bulunan banka, devlet kurumu ve büyük mağazalara kitle tarafından büyük hasar verildi ve yakıldı. Bir süre sonra çatışmaların son bulmasıyla, Taksim'deki yoldaşlarımıza yardıma gittik, ama biz gittiğimizde yoldaşlarımız her zaman olduğu gibi Taksim'i, İstiklal Caddesi'ni zaptetmişlerdi. Her yerde yoldaşlarımız tarafından bir şey bırakılmıştı. Atılan "TKEP/L" imzaları bize her şeyi kanıtliyordu. Saat 14.00 civarına doğru çatışmaların sıklıklarının durmasıyla, bizler de eylemimizi bitirerek ikinci günün hazırlıkları için çalışmalarımızı yapmak üzere oradan ayrıldık.

İstanbul'dan bir Leninist

ESKİŞEHİR'DE GENÇLİK AYAKTA

Emperyalist-kapitalist sisteme duyulan öfke, sokakları adeta yangın yerine çevirdi. Günlerdir beklenen toplantı 6 Ekim tarihinde başladı. Toplantının başlamasıyla birlikte mezar kazıcıları eyleme geçtiler. Binlerce eylemci sokakları ve toplantının yapılacağı vadiyi kuşattı. Onları hiçbir şey durduramazdı ve durduramadı da. Ne devletin işkenceleri, ne gaz bombaları, ne gözaltılar ne de tutuklamalar hiçbir şey engel olamadı işçi ve emekçilere. Kısacası ayağa kalktı İstanbul.

Sadece İstanbul değil, diğer şehirlerden de yükseldi sesler. Eskişehir'de, aralarında Mücadele Birliği'nin de bulunduğu DHF, BDSP, ESP, ÖGD ve Eskişehir Gençlik Derneği'nin birlikte örgütlediği bir eylem yapıldı. Eylem öncesi Anadolu Üniversitesi Yunus Emre yerleşkesinde "IMF ve DÜNYA BANKASI DEFOL" yazılı bir pankart asıldı ve bildiri dağıtımı yapıldı. Yemekhanenin camlarına ise dövizler asıldı. Daha sonra ise 2 Eylül yerleşkesinde dövizler yemekhanenin camlarını süsledi. Bildiri dağıtıldı ve ajitasyon konuşmaları yapıldı.

7 Ekim Çarşamba günü saat 17:00'de anti-emperyalistler ve anti-kapitalistler Adalar'da toplandı. Daha sonra Adalar Migros önüne doğru bir yürüyüş başladı. Yürüyüş sırasında sık sık "IMF defol bu dünya bizim", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın" sloganları atıldı. Adalar üzerinde bir köprüye "IMF ve DÜNYA BANKASI DEFOL" yazılı bir pankart asıldı. Yaptığımız eyleme sokaktan da destekler, alkışlar geldi.

Adalar Migros önünde okunan basın açıklamasında ise emperyalist kapitalist sistemin saldırılarına değinildi. Ve sömürünün olmadığı bir dünya mümkün olduğu belirtildi. Okunan basın açıklamasının ardından alkışlarla eyleme son verildi.

Eskişehir DÖB

“ÖLÜM DAHI OLSA, DÜŞSEK DE YÜRÜYECEĞİZ”

İzmir'den Afyon'a kadar ulaşan Kent A.Ş. işçileri ile yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz...

Mücadele Birliği: Merhaba Nihat arkadaş. 13 gündür yürüyorsunuz, yürüyüş esnasında bir çok zorluklarla karşılaştınız, Kemalpaşa'da yolunuz kesildi, Uşak'ta havalar soğudu, bir arkadaşınızın ayağı kesildi, birisinin ayağı kırıldı. Bize düşüncelerinizi anlatır mısınız?

İşçi Nihat (Eflatun): Vallaha ilk zamanlar iyi gidiyordu. Ama şimdi ayaklarımda sorunlar çıktı, tırnağımın birisi düştü, bacağımda kopsa Ankara'ya gideceğim. Çoluğumun çocuğumun geleceği için yürüyeceğim. Ne olursa olsun, sonuna kadar yürüyeceğim.

Mücadele Birliği: Peki bu olumsuz haberler sizi etkiliyor mu?

İşçi Nihat (Eflatun): Hayır kesinlikle etkilemiyor. Ölüm dahi olsa, düşsek de yürüyeceğiz. Bu Cevat Durak'a buradan mesajdır. Ne zaman Ankara'ya gidersek, onun için büyük bir kayıp olacak. Gerekenler olacak. DİSK başkanları konuşacak.

Mücadele Birliği: Peki dikkatimi çeken bir şey oldu. Genelde bütün her şey Cevat Durak'ta bitiyor. Ama bu taşeronlaştırma saldırısı tüm Türkiye'de var. Bunun için işçi sınıfı nasıl bir mücadele etmeli sizce?

İşçi Nihat (Eflatun): Hep beraber mücadele etmek zorundayız. Bu yürüyüş sadece bizim için değil, bütün işyerlerinde çalışan arkadaşlarımız için de yürüyoruz. İzmir'de greve çıkan İZBETON işçileri için de ve aynı zamanda bu eylem tüm belediye çalışanları için ses getirecek zafere kadar yürüyeceğiz, bedeli ne olursa olsun.

İşçi Taner: Şimdi öncelikle şöyle bir şey var. Biz 5 aydır bu direnişi yapıyoruz, yola çıkmadan önce bir çok eylem yaptık. Ama bu eylemler sonuç vermeyince Ankara'ya yürümenin daha ses verici olduğunu düşündük ve yola çıktık. Yola çıktığımızda ilk önce jandarma yolumuzu kesti, sonra bizi dağdan çıkardı, bu hiç hoş bir şey değil. Çünkü biz burada iş eklemek onur mücadelesi veriyoruz. Sonuçta bizi yıldırma, yolumuza devam ettik. Yolda bir arkadaşımızın ayağı kırıldı. Ankara'ya doğru ilerledikçe iklim şartları daha da zorlaştı, bu da bizi yıldırma. Ankara'ya sadece kendimiz için değil, özelleştirmeler için patronların durmadan krizi bahane edip işten işçileri atmalarına karşı da yürüyoruz. Bu eylem zafere ulaşırsa eğer, belki işçi çıkarmalar durur, belki azalır.

Mücadele Birliği: Peki başından bu yana bir kararlılık var. Bu kararlılığın gücünü nereden alıyorsunuz?

İşçi Taner: Yani bu eyleme şöyle bakmak

gerekıyor. Biz yola çıktık Şeker Bayramı oldu, sonra okullar açıldı, insanlar çocuklarından uzak kaldılar. Bu süreci de geçirdiler. Ayakları patladı, herkeste belirli yaralar oluştu, ama şöyle, bu oluşan aksi durumlar bizi daha çok hırslandırdı. Çünkü ciddi anlamda haksızlıklar var, haksız yere işten atılmalar var. Yani fabrikada çalışmıyorsun, burası kamu alanı öyle bir durum, ki krizi bahane edemezsin işten atmak için, çünkü belediye sektörü. İkinci bir boyutu da, biz gerçekte haksız yere işten atıldık. Bir yandan bizi atanlar, ki Karşıyaka ile Bayraklı'nın bölünmesini bahane edip, diğer yandan İstanbul özelinde taşeron firmasına işçi alıyor aynı sayıda. Aynı zamanda biz şöyle de düşünüyoruz; biz gidip bir fabrikada da çalışabiliriz, ama özel şirketlerde bu zamanda uzun bir şekilde çalışamazsın, her an işsiz kalma tehlikesi

var. Garantili bir iş değil ki, zaten emeklilik yaşının 65'e çıkmasıyla bu şekilde emekli olamayacaklarını düşünüyorlar. Burada kararlılığımızın bir nedeni de budur yani.

Mücadele Birliği: Peki son bir soru: Ankara'ya ulaştıktan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz ?

İşçi Taner: Şu anda sendikanın genel merkezinin yürüttüğü şekilde yürüyoruz, orada daha sonra neler olur şu anda tahmin edemiyorum. Bu iş olmazsa işçi arkadaşlarımızla farklı kararlar alınabilir mi? Bunu tabii ki Ankara'ya gittikten sonra göreceğiz. Açıkçası biz Ankara'ya yürüdük, bu iş olmadı, geri dönmeye hiç niyetimiz de yok. Gerekirse CHP Genel merkezi önünde eylemlerimize devam edeceğiz.

İşçi Hakki: Bugün yürüyüşümüzün 15. günü. Daha önce şantiyede olanların hepimiz farkındayız. Orada bir çözüm yolu bulamadığımız için arkadaşlarımız bu şekilde bir eylem yapma kararında mutabık kaldılar. Bizde arkadaşlarla gönül birliği yaptık ve yola çıktık, bugün 15. gün. Bu çok önemli bir süreç. İnsanın

hayatında ancak bir defa yaşayabileceği bir olgu. Hal böyle olunca bu süreçte kendimi yürüten şanslı arkadaşlardan biri olarak görüyorum. Bu eylem işçi sınıfı açısından çok nadir yaşanan ve yaşanabilecek çok nadir olaylardan birisi. Artık Ankara yolundayız. Biz çocuklarımızdan ayrıyız, ama bundan daha önemli bir olgu var ki, biz hala işsiziz. Bundan daha da önemlisi üretim içinde değiliz, bunun da sıkıntısını yaşıyoruz. Ankara süreci bizlere çok şey öğretiyor ve öğretecek. Yoldaki koşullar olsun, yaşam şartları olsun, devletin kolluk güçleri olsun, sermayenin saldırıları olsun bu süreçte hepsi önümüze engel ama inanmışlığımız kararlılığımız, inadımız var. Ankara'yı görmek zorundayız. Orada işler ne olur, gittiğimizde ne ile karşılaşırız, buradan bunun öngörüsünü yapmak gerçekten güç. Temennimiz şu ki, bu iş Ankara'ya varmadan bitsin.

Mücadele Birliği: Sizce bu yürüyüş işçi sınıfına ne kazandırabilir ?

İşçi Hakki: Şimdi ne verebilir kes-tirmek gerçekten güç. Çünkü hali hazırda şu an kazanabildiğimiz bir şey yok. Bizim amacımız işimize geri dönmektir. Diğer bir ifade ile, iş sahibi olmaktır. Karşıyaka Belediyesinde olmasa bile İzmir'in en azından bir yerinde iş sahibi olmak istiyoruz. Şimdi eğer bu bize zafer olarak geri dönerse, yaptığımız eylem ancak o zaman işçi sınıfına bir şeyler öğretebilir.

Mücadele Birliği: Yürüyüş esnasında önünüze bir çok engel çıktı. Rampalar geldi, jandarma ablukaya aldı, işçinin bacağı kırıldı, hava şartları etkiledi, ayaklarımız patladı. Bu zorluklara rağmen kararlılığımızı sürdürüyorsunuz, bu gücü nereden alıyorsunuz?

İşçi Hakki: Şimdi bu işe koyulmak her ne kadar da irade gerektiriyorsa, bir o kadar da buna bedeninin dayanması gerekiyor. Neticede insan bedeninin bir sınırı var, eğer gerçekten insan iradesi bunu karşılamıyorsa, insan bedenini suçlamak pek de doğru olmaz, çünkü kimisinin ayakları patladı, ayağı kırılan oldu, soğuk hava şartları, kimi zaman ayakkabılar sıkı, kolluk kuvvetlerinin engellemeleri oldu, ama bunların hiçbiri bizim kararlılığımıza engel olmadı aksine daha çok tetikledi.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İşçi Hakki: Biz işsizliğimizin 6. ayına girdik, çocuklarımızdan uzak kaldık, ailemizden uzak kaldık bir çok şeyden uzak kaldık. Bunlar bizim için çok büyük yaralar açtı, ama umuyorum ki bu yürüyüşümüz hedefine ulaşır, hiçbir emeğimiz boşuna gitmez.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

İZMİR KENT AŞ. İŞÇİLERİNİN ANKARA ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ GÜNCESİNDEN

Kent AŞ. işçilerinin Ankara yürüyüşü aynı kararlılıkla devam ediyor. İşçi sınıfının her eylemi, sınıf savaşımının gelişmesini ve ilerlemesini de beraberinde getirir. Kapitalist sistemin sıçramalı çöküş yaşadığı bu süreçte, emek ve sermaye arasındaki çelişkiler de her gün derinleşerek daha da büyüyor. İşte Kent AŞ. işçilerinin eylemi, böyle tarihsel bir süreçte devam ediyor.

Bugün **27 Eylül 2009**, işçiler yürüyüşünün **12. günündeler**. İşçiler yürüyüşlerini, attıkları her adımla zafere olan inançlarıyla beraber aynı kararlılıkla devam ettiriyorlar.

Havanın gittikçe sertleşmesi sonucunda işçiler çadır kurmaya başladılar. Yürüyüşün 12. gününde işçiler, 31 km. yol yürüdüler. Uşak'ın Banaz ilçesine girişlerinde Banaz halkının işçilere desteği çok fazlaydı. İşçilere el sallayarak, alkış tutarak destek veren Banaz halkının emekçileri, işçiler Uşak'ın elmasından ikram ettiler.

İşçiler yürüyüş boyunca marşlar söylediler. Kimi dönemlerde yaşanan olumsuzluklara rağmen işçilerin 12. günde de

moral ve motivasyonu bir hayli yüksekti.

İşçilerin vücutları olumsuz hava koşullarına ilk günlere göre daha fazla alıştı. İlk günlerde ayaklarında oluşan şişmeler daha az yaşanmaya başladı. 31 km. yol yürüdükten sonra işçiler konaklamaya yerine vardılar. Çadırlarını açıp yemek yedikten sonra dinlenmeye başladılar.

Yürüyüşün **13. gününe** işçiler erken uyanarak başladılar. Kimi işçi arkadaşlar havanın soğuk olmasından kaynaklı ufak rahatsızlıklar yaşadı. Sendika yöneticileri işçilerle beraber toplu fotoğraf çektikten sonra yürüyüş başladı. Dumlupınar'ın rampaları işçileri bir hayli zorladı. Yürüyüşte sık sık mola verildi. Yürüyüşün en soğuk günü olmasının yanında, üç gün boyunca 30 km.den daha fazla yürüyen işçilerde fiziksel yorgunluk kendini çok açık bir şekilde gösterdi. İşçilerin bir çoğu yürüyemeyip arabalara binmek zorunda

kaldı. Eklem ağrıları, daha fazla yaşanmaya başladı. Buna rağmen işçilerin morali iyiydi. Yaptıkları yürüyüşünün öneminin farkında olan işçilerin tek düşüncesi, zafere elde etmek. Dolayısıyla yaşayacakları her türlü olumsuzluğa karşı hazırlıklı ve kararlı bir şekilde, attıkları her adımla zafere bir adım daha yaklaştıklarının bilinciyle hareket ediyorlar. İşçiler Dumlupınar güzergahını geçtikten sonra Düzağaç beldesine girdiler. 34 km yol yürüdükten sonra konaklama yerine vardılar. Bu saatten sonra dinlenmeye başladılar.

Yürüyüşün **14. günü**. Toplamda 100 km yakın yol yürüyen işçiler, yürüyüşlerinin 14. gününde 11 km yürüdüler. İşçilere İstanbul'a bağlı Genel İş Sendikası yöneticileri destek verdiler. İşçiler her saat başında mola verip dinlendiler. Konaklama yerine saat 13.00'te varan işçiler, sabah çığ düşen çadırlarını kurutmak için çadırları açtılar. Zor geçen 3 günden sonra dinlenmeye ve birbirleriyle daha fazla zaman geçirme

fırsatı buldular. İşçi arkadaşların bazıları semaverde çay yaptı, kimileri saz çalıp türkü söyledi. İşçileri soğuk hava şartlarından doğacak olan gripten korumak için, grip aşısı vuruldu. 14. günü dinlenerek, birbirleriyle zaman geçirerek geçirdiler. İşçiler arasındaki sohbet, gece boyunca devam etti.

30 Eylül 2009, yürüyüşün **15. günü**. Çarşamba işçiler yeni güne sürprizle uyanıdılar. İşçileri İzmir'den işçi arkadaşları ziyaret etti. Birbirlerine sımsıkı sarılıp özlem gideren işçiler, kahvaltıyı beraber yaptılar. İşçiler konakladıkları yerden saat 09.00'da ayrıldılar. İşçiler şantiyeden gelen arkadaşlarla yürüyüşün kısa bir değerlendirmesi de yaptılar. Kimi işçiler halay çekti. Yürüyüşe büyük bir moralle başlayan işçiler, yol boyunca marşlar söylediler. Yürüyüş esnasında birkaç sendika yöneticisi ve demokratik kitle örgütleri işçilere destek verdi. Afyon yakınlarında KESK, Türk-İş ve Hak-İş'e bağlı sendikacılar ve Genel İş Sendikası bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının amacı, Ekim'in 1'inde kitlesel olarak yapılacak basın açıklamasına çağrıydı. Basın açıklaması bittikten sonra kısa bir mola veren işçiler, yürüyüşlerine devam ettiler. İşçiler 14 km yol yürüdükten sonra konaklama yerine geldiler.

Sınıf mücadelesi hiçbir zaman tekdüze bir seyir izlemez. Yalnızca kararlı disiplinli ve militan bir mücadele işçi sınıfını zafere taşıyabilir. Kent AŞ. işçilerinin direnişi ve savaşı, bu şekilde biçimlenip devam ediyor. Kent AŞ. işçileri, direnişlerinin ilk gününden bu yana karşılaştıkları bütün engelleri aşarak, işçi sınıfının militan mücadelesine bir yenisini daha eklediler. Kent AŞ. işçilerinde bundan sonra karşılaşılabilecekleri bütün engelleri aşacak bir kararlılık var. İşçi sınıfının iktidar mücadelesi engelbelidir, zordur. Fakat buna rağmen proletarya haklılığını maddi yaşamın kendisinden alıyor. Kazanılan her zafer, büyük bedeller ödenerek kazanılmıştır. Kent AŞ. işçileri, ödeyecekleri bedel ne olursa olsun, işe geri alınmadan direnişlerini ve eylemliklerini bitirmeyeceklerini her defasında altını çizerek söylüyorlar. Ve biz buradan bir daha söylüyoruz. Zafer Savaşan Kent AŞ İşçisinin Olacak. □

1 Ekim 2009 / 16. GÜN:

Kent AŞ. işçileri yürüyüşlerine büyük bir kararlıkla devam ediyor. Yürüyüşün 16. gününde Kent AŞ. işçileri yüksek bir moralle sabah 07.00'de uyandılar. Kahvaltılarını yaptıktan sonra disiplinli bir şekilde Afyon şehir merkezine yürüyüşe geçen işçiler, Afyon halkını sloganlarla uyandırdılar. Daha sonra şehir merkezine yetişen işçiler, burada Afyon DİSK Genel-İş Sendika temsilcilerinin yaptığı basın açıklamasıyla seslerini, direnişlerinin önemini Afyon halkına duyurdular. Basın açıklamasına katılımın azlığı dikkat çekti. Bu durum geçici de olsa bir moral bozukluğuna yol açtı. Daha sonra, KENT AŞ. işçilerine destek veren Afyon Eğitim-Sen, işçilere çay ikram etti. Yapılan basın açıklamasına KESK, Eğitim-Sen, demokratik kitle örgütleri ve kimi siyasi partiler destek verdi. Daha sonra yürüyüşe devam eden işçiler, 18 km. yol aldıktan sonra, dinlenme tesislerinde yemeklerini yedikten sonra bol bol sohbet ederek, dinlenmeye çekildiler.

2 Ekim 2009 / 17. GÜN:

Yeni bir gün, yeni deneyimlere gebe... Onur ve ekme kavgasında Kent AŞ. işçileri uzun yürüyüşlerinin 17. gününde. Saat 08.00'de yeniden sağlam adımlarla koyuldular yola. Attıkları her adımda kararlılığın, zafere olan inancın ve iradenin her engeli aşabileceğini gösteriyorlar. Yürüyüş esnasında Antep 1, 2, 3 Nolu DİSK Şube Başkanları işçilere destek ziyaretinde bulundular. İşçiler onurlu yürüyüşlerinin 17. gününde havanın sıcaklığı dolayısıyla sıklıkla mola vermek zorunda kalsalar da 34 km. yolu yürümeyi başardılar. Yürüyüş esnasında, İzmir-Karşıyaka Örnekköy şantiyesine belediye başkanı Cevat Durak'ın geldiği öğrenildi. Cevat Durak yürüyüşe katılmayıp eyleme şantiyede devam eden işçilerin ve ailelerin karşısında, korumaları ve polis eşliğinde mangal keyfi yaparak ne kadar kişilik sahibi olduğunu bir kez daha ortaya koymuş oldu. Bu durumu yürüyüşte olan işçiler sloganlarla protesto ettiler. İşçiler her yaşadığı olaydan sonra deneyimlerine deneyim birikimlerine birikim katmaya devam ediyorlar.

3 Ekim 2009 / 18. GÜN:

Çıktılar yola, tüm korkularını ve kaygılarını arkalarında bırakarak geleceğine umudu taşımak için çıktılar yola Kent AŞ. işçileri ve sürüyor yürüyüşleri 18. günde de. Cumartesi sabah saat 09.00'da Genel-İş Başkanı Erol E-kici'nin yaptığı moral konuşmasından sonra günün taze ışıkları ile nasırlı ellerini yere vurarak doğrultular bedenlerini ve yürüyüşlerine devam ettiler. Yürüyüş sırasında İstanbul Anadolu yakası Genel-İş ve üyeleri işçilere destekte bulundular. Saat 10.00'a doğru Af-

yon'un Bayat ilçesi yolu üzerinde işçiler havanın yakıcı sıcaklığından kaynaklı mola vermek zorunda kaldılar. Biraz dinlendikten sonra tekrar yürüyüşlerine devam ederek Gömü ilçesine geldiler. Daha ileride mola verecek yer olmadığından Afyon'un Gömü ilçesinde mola verdiler. İşçiler mola yerinde yemeklerini dedikten sonra 6-7 Ekim tarihlerinde olacak olan IMF-DB (Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası) toplantılarına ilişkin görüşlerini belirttiler. Kent AŞ. işçileri konu içerisinde tüm dünya işçilerine seslenerek kurtuluşun ancak birlikte yürütülecek mücadeleden geçtiğini vurguladılar. Ayrıca 16 Ekim'de Ankara'da olacaklarını duyuran Kent AŞ. işçileri herkesi yanlarında olmaya çağırdı.

4 Ekim 2009 / 19. GÜN:

Sabahın erken saatlerinde uyanıp, uyku tulumlarını toplayan Kent AŞ. İşçileri, kahvaltılarını yaptıktan sonra tekrar, yeni bir günün umudunu içlerinde besleyerek ve adım adım ilerledikleri yollarda kavgalarını büyüterek yola koyuldular. Kent AŞ. işçileri ilk günden bu yana ilk kez 8 km. yürüdüler. Erken saatte konaklama, Kent AŞ. işçilerinin isteği olmamasına rağmen bu şekilde gerçekleşti. Turkuaz Dinlenme Tesisleri'nde konaklayan işçiler, yürüyüşlerinin erken saatlerde bitmesini fırsat bilerek, elbiselerini-çamaşırlarını burada yıkadılar. Bu arada şair ve yazar Mehmet Özer dinlenen işçilerin yanlarına gelerek burada onlara şiirler okudu. Okunan şiirler işçiler tarafından çok beğenildi. İşçiler bunu alkışları ve ıslıklarıyla belli ediyorlardı. Daha sonra kendi semaverleriyle çay yapıp Mehmet Özer'le birlikte çay içen işçiler, işçi sınıfı ve 92 Ölüm Yürüyüşü üzerine sohbet etmeye başladılar. Karşılıklı edilen güzel ve deneyim içeren sohbetlerden sonra yorgunluklarını üzerlerinden atmak için dinlenmeye çekildiler.

5 Ekim Pazartesi/ Yürüyüşün 20. Günü

16 Eylül'de Ankara yürüyüşlerine başlayan Kent AŞ. işçileri, yürüyüşlerinin 20. günündeler. Yürüyüşlerine ilk günkü kararlılık, inanç ve umutla devam eden işçilerin,

yürüyüşlerine -yaşadıkları bütün nesnel sorunları bir bir aşarak zaferi kazanacaklarına olan inançları tam. Yürüyüşün 20. gününde konakladıkları yerde erken saatte uyanan işçiler, kahvaltılarını yapıp çadırlarını topladıktan sonra yürüyüşlerine saat 08.00'de başladılar. Güne büyük bir moral ve motivasyonla merhaba diyen işçilerin moralieri yürüyüş boyunca yüksekti. Marşlar, türküler söyleyerek yollarına işçi sınıfının verdiği tarihsel bilinçle devam ediyorlar. Toplumun, kamuoyunun, sivil toplum örgütlerinin demokratik kitle örgütlerinin duyarsızlığına rağmen, yaptıkları yürüyüşün işçi sınıfı ve kendileri adına önemini farkında olan işçiler, bütün bu duyarsızlığın karşısında attıkları her adımda işçi sınıfını temsil ettiklerini biliyorlar. Bundan dolayı, şimdiye kadar yaşanan hiçbir olumsuzluk işçilerin moralini bozmadı.

Havanın sıcak olmasından dolayı işçiler sürekli olarak mola verdiler. Bu sırada Afyon'a bağlı Erdemir ilçesindeki çiftçiler, işçilere alkış tutarak destek verdi. Havanın sıcak olmasından dolayı birkaç arkadaşın tansiyonu düştü. Yürüyüşün 20.gününde başka olumsuzluk yaşanmazken, yol boyunca işçiler kendilerine özgü yaptıkları esprilerle konaklama yerine gelindi.

İşçiler konaklama yerine saat 15.00'te vardı. Çadırlarını açtıktan sonra dinlenmeye çekilen işçiler dinlenirken, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'ye silahlı saldırı haberi ulaştı. Süleyman Çelebi'ye yapılan saldırı, işçilerin canını sıktı. Saldırının tarihine dikkat çektiler işçiler ve bu saldırının yürüyüşlerini ne kadar etkileyeceği üzerinde sohbet etmeye başladılar. Sohbetler gece yarısına kadar sürdü. İşçiler 20. günü bu şekilde geçirdiler. İşçiler 20. günde 18 km yol kat ettiler. Günün yorgunluğunu çadırlarında derin bir uykuya dalarak üstlerinden atmaya çalıştılar.

6 Ekim Salı / Yürüyüşün 21. Günü:

İşçiler yine her günkü gibi erken uyandı. Yürüyüşün ilk gününde bu yana sabahları yaptıkları işleri (kahvaltı, çadır toplama vb.) bugün de aynı şekilde yapan işçiler, yürüyüşlerine başlamadan önce, Genel İş Genel Sekreteri Kani Beko, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'ye yapılan saldırı hakkında kısa bir konuşma yaptı.

Konuşmasında saldırıyı kınadı ve lanetledi. İşçiler bu kısa konuşmadan sonra yürüyüşlerine başladılar. İşçiler her saat başı mola verdi, gene yürüyüşlerine aynı düzen, disiplin ve kararlılıkla içinde devam ettiler. İşçilerin gündeminde Süleyman Çelebi'ye yapılan saldırı ve bu saldırının yaratacakları sonuçlar vardı. Bununla beraber işçiler, 6 7 Ekim'de toplanan IMF toplantısında çıkan çatışmaları ve olayları da yakından takip ettiler.

Ölüm Yürüyüşü

İşçiler öğle yemeğini yol kenarında mola verip yediler. Öğle yemeğinde de kahvaltılık vardı. İşçiler yemeklerini yiyip dinlenmeye başladılar. Bu sırada fazla olan kumanyaları soğan tarlasında çalışan işçilere veren işçi arkadaşlarımız, oradaki işçilerle de fotoğraf çektiler. Saat 14.30'da konaklama yerine gelen işçiler, çok sakin ve düzenli geçen günün ardından 23 km yol yürümüş oldular. Konaklama yerine gelir gelmez işçi arkadaşlardan biri bileğini burktu. Sivrihisar Kepen Tesisleri'nde konaklayan işçiler, çamaşırlarını yıkayıp çadırlarını açtıktan sonra, gündemdeki haberleri takip etmeye başladılar. IMF toplantısında yaşanan olaylar, işçilerin büyük ilgisini çekti. Akşam yemeğinden sonra işçiler kendi aralarında sohbet etmeye devam ettiler. Bazı arkadaşlar kitap okurken, bazıları da bağlama çalarak dinlenmeye çalıştılar. Gece havanın soğuk olması, işçileri erken yatmaya zorladı. İşçiler yeni bir mücadele gününün ne getireceği üzerinde tartıştılar. Gün bu şekilde bitti.

7 Ekim 2009 / Yürüyüşün 22. Günü

İşçiler yürüyüşe geç başlayacakları için hergün uyandıkları saatten biraz daha geç kalktılar. Yürüyüş programından dolayı işçiler yürüyüşlerine saat 13.00'te başladılar. Bu saate kadar dinlenen işçiler, öğle yemeği yedikten sonra yürüşlerine başladılar. 6-7 Ekim IMF toplantılarını da yakından takip eden işçiler, dinlendikleri yerde haberleri izleyip çatışmaların son durumunu sıcak sıcak takip ettiler. İşçiler yürüşlerine geç başladıkları için sıkıldılar. Ankara'ya her gün bir adım daha fazla yaklaşan işçilerin heyecanı da artıyor. İşçileri en çok olumsuz etkileyen noktalardan biri de, sürecin getirisinin ne olduğudur.

İşçiler Polatlı yolunda Ankara'ya doğru ilerlerken içlerindeki coşku öfke ve inanç ve umudu büyütürken marşlar şarkılar söyleyerek yürümelerine devam ediyorlar. Sistemin yarattığı bütün çürümüşlüğü karşılıklarına alarak işçi sınıfının mücadelesinde tarih sayfalarına giren Kent AŞ. İşçileri 22. günkü yürüşlerini 10 km yol yürüyerek konaklama yerine gelecek bitirdiler.

İşçiler başkent mola tesislerinde konakladılar. 22. günde herhangi bir olumsuzluk yaşanmadan geçti. İşçiler çadırlarını açtıktan sonra semaverde çay yapıp sohbet etmeye başladılar. Sohbetleri gece yarısına devam eden işçiler, 22. günü bu şekilde bitirdiler.

8 Ekim 2009 Yürüyüşün 23. Günü

İşçiler artık yaşamlarının bir parçası haline gelen çadır yaşamına alıştılar. yalnızca sabahleyin çok üşüyorlar ve geceleri havanın soğuk olması işçilerin rahatsızlığına neden oluyor. İşçilerin yaşadıkları her an, onlar için unutulmaz oluyor. Yaşadıkları özlem ve acı-

lar, işçilerin mücadelelerine daha fazla sarılmalarına neden olurken, bedel ödenmeden hiçbir şeyi kazanamayacaklarının da farkındalar.

İşçiler 23.günkü yürüyüşlerine yine aynı disiplin ve kararlılıkla saat 08.00'de başladılar. Yürüşlerinin başlarında marşlar söylediler. İşçilerin üstlerinde bugün biraz yorgunluk belirtileri görüldü. İşçilerin bazıları öğle saatinin kızgın güneşinden etkilenerek yorgunluklarına rağmen daha azimli oluyorlar. İşçi sınıfının kapitalizme karşı kavgasını 23 gündür yollarda milim milim daha fazla büyütürken amaçlarına doğru ilerleyen işçiler kararlılar.

Aynı ilk günkü gibi net ve kesin. İşçilerin yüreğindeki inanç, gözlerindeki sınıfsal öfke burjuvazi için durumun kötü olduğunun bir işareti. Yaşanan her pratik süreç, kapitalizmin sonunu bir adım daha da hızlandırıyor.

İşçiler 23. günde 17 km. yol yürüdüler. Konaklama yerine gidildikten hemen sonra CNNTurk canlı bağlantı yaparak işçilerin yürüyüşlerini gündeme taşıdı.

Birçok işçi arkadaş telefonlarına sarılarak ailelerine haber verdi. Canlı yayında konuşma yapan Kani Beko, Kent AŞ işçilerinin ilk günden ele alarak direnişlerini ve Ankara yürüşlerinde neyi amaçladıklarını kısaca dile getirdi. İşçiler canlı yayından sonra dinlenmeye çekildiler. Ankara'dan Genel İş başkanı Erol Ekici'nin gelmesi, işçileri sevindirdi. İşçiler havanın soğuk olması nedeniyle çadırlarına çekilip uykuya daldılar.

9 Ekim 2009 Yürüyüşün 24. Günü

İşçiler yürüyüşlerine başlamadan önce

çorba içtiler. Erol Ekici kısa bir konuşma yaptı. Konuşmadan sonra işçiler yürüşlerine yine birerli sıraya geçerek başladılar. Üşüten birkaç arkadaşımız nezle oldu. İşçiler yürürken Genel İş Sendika çalışmasını yürüten illerden yöneticiler geldi. Bu iller arasında İstanbul 1 Nolu Şubesinden yöneticiler, Tunceli Şube Başkanı, Siirt Şube Başkanı ve Güneydoğu'dan sorumlu yöneticiler destek amaçlı işçileri ziyarete geldiler.

Sendika yöneticileri işçilerle beraber konaklama yerine geldiler. Yürüyüşün ilk gününden bu yana sendika yöneticileri ile işçiler, zorunlu bir şey olmadan bir araya istisnai durumlar hariç hiç gelmediler. Bu süreçte işçiler, hem kendilerini daha iyi tanımaya başlarken, aralarındaki kültürel ve düşünsel farklılıklar her geçen gün kendini açığa çıkarıyor. İşçiler duygularının yoğunlaştığı dönemlerde sisteme karşı öfkeleri daha da artıyor. Ailelerinden sevdiklerinden ayrılıp, gelecekleri için savaşan işçiler, gündüzleri sömürülmedikleri, geceleri aç yatmadıkları bir gelecek için geride ailelerini sevdiklerini bırakarak bu yola başkoydular. İşçilerin günlük yürüyüşlerinde yaşadıkları duygular çok yoğun olarak değişiyor. Zamanı gelince militan bir duruş gösteren işçiler, dinlenme molalarında aileleriyle özlem gideriyorlar. Sermaye sahipleri çocuklarına her şeyi sağlarken, "ben çocuğumu 23 gündür göremiyorum" diyen işçinin, "ben çocuğumun geleceği için mücadele ediyorum ve bunun için her türlü bedeli ödemeye hazırım" demesi, kısaca bize her şeyi sade bir dille anlatıyor. İşçilerin en çok düşündükleri şey çocukları oluyor. Ve çocuklarını düşünürken gözlerindeki pırıltının anlamını, yalnızca özlem duygularını yaşayan işçiler ve emekçiler bilir.

İşçiler mola verirken, fırsattan istifade uzanıp dinleniyorlar. Bu sırada hafif uykuya dalan arkadaşlarımızın fotoğrafları çekiliyor. Ve mola bittikten sonra işçiler bunu sohbet konusu yapıp şakalaşıyorlar. İşçiler 24. günde 21 km. yol yürüdüler. İşçiler boş olan bir petrol ofisinde dinlendiler. Bazı arkadaşlar, Polatlı ilçesindeki hamama gittiler. Bu sırada Genel İş merkez yöneticileri ve SES'e bağlı sağlık emekçileri, işçileri ziyaret etti. Sağlık emekçileri, işçilerin sağlık sorunlarıyla ilgilenip, rahatsızlığı bulunan işçileri tedavi ettiler. İşçiler tedavi olduktan sonra semaverde çay yapıp topluca çay içtiler. Çay içtikten sonra bazı arkadaşlar saz çalıp soğuk geceyi ısıttılar. Bazı arkadaşlar oyun oynadı, halk türküleri eşliğindeki müzik bütün çadırlara yankılandı. Coşkulu ve sıcak bir geceden sonra işçiler, Polatlı'ya 16 km. kalmanın verdiği heyecanla yeni bir güne merhaba demek için dinlenmelerine uyuyarak devam ettiler. □

KENT A.Ş. İŞÇİLERİ ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜNDE

BUGÜN

KAÇ ÇOCUK

ÖLDÜRDÜNÜZ

